

report

Z guyanského pralesa s jaguáry do lesa

Výcvikový kurz cizinecké legie v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu letos absolvovali tři posluchači Univerzity obrany

Během oslav 74. výročí ukončení druhé světové války se připomínaly tradice naší armády

Pieta, medaile a povyšování

Letošní 74. výročí ukončení druhé světové války již tradičně doprovázela celá řada resortních akcí. Ve středu 8. května se v areálu Národního památníku za účasti prezidenta ČR Miloše Zemana, ministra obrany Lubomíra Metnara, náčelníka Generálního štábu armádního generála Aleše Opaty a dalších významných hostů uskutečnil pietní akt k uctění památky padlých hrdinů, kteří položili život za naši vlast.

Kříže obrany státu

Při této příležitosti udělil ministr obrany Lubomír Metnar devět nejvyšších resortních vyznamenání a veterána druhé světové války podplukovníka v. v. Tichomíra Mirkoviče povýšil do hodnosti plukovníka. Kříže obrany státu obdrželi od ministra obrany například praporčík ve výslužbě Lukáš Hirka, který byl těžce zraněn po raketovém útoku na základnu Shank v provincii Lógar, generálmajor ve výslužbě František Štěpánek, jenž stál u zrodu našeho elitního útvaru – 4. brigády rychlého nasazení, nebo Alena Ditrichová, která počátkem devadesátých let sloužila jako zdravotní sestra 1. polní nemocnice. V roce 1994 se zúčastnila zahraniční mise UNPROFOR v bývalé Jugoslávii a následně působila jako dobrovolník humanitárních akcí v Makedonii a Východním Timoru. Dalším oceněným byl praporčík v záloze Ivan Novotný. Ten byl vojákem z povolání v letech 1991 až 2010 a během své vojenské kariéry se zúčastnil dvou mírových misí ISAF v Afghánistánu.

Jmenování generálů

Za účasti ministra obrany Lubomíra Metnara a náčelníka Generálního štábu Armády ČR armádního generála Aleše Opaty prezident republiky Miloš Zeman jmenoval do vyšší generálské hodnosti generálporučíka Jaromíra Zůnu, prvního zástupce náčelníka Generálního štábu AČR, do hodnosti generálmajorů Miroslava Hlaváče, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – náčelníka štábu, Štefana Muránského, ředitele sekce podpory Ministerstva obrany a Milana Schulce, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – Inspektora AČR. Do hodnosti brigádních generálů pak jmenoval Petra Čepelku, zástupce ředitele sekce rozvoje sil MO, Miloslava Lafka, zástupce ředitele sekce plánování schopností MO, a Petra Procházku, zástupce ředitele Společného operačního centra MO.

Povýšení byli i dva druhováleční veteráni. Hodnost armádního generála ve výslužbě získal poslední stíhací pilot z druhé světové války Emil Boček. Generálmajorem ve výslužbě

se stal bývalý příslušník 1. československého armádního sboru v SSSR Miloslav Masopust.

Povýšení do hodnosti plukovník

Ve Slavnostní síni Národního památníku v Praze na Vítkově se uskutečnilo slavnostní jmenování vojáků do hodnosti plukovníka. Sedmáct nově jmenovaných plukovníků převzalo z rukou armádního generála Aleše Opaty dekrety. Ten zároveň za dlouhodobou kvalitní práci a za mimořádné zásluhy o armádu udělil 27 vojenským profesionálům a občanským zaměstnancům čestné odznaky Armády ČR Za zásluhy II. a III. stupně.

*Připravil: Vladimír Marek,
foto: Jana Deckerová, archiv OPP VĚH*

A fakta

Generálporučík

Jaromír Zůna se narodil 26. listopadu 1960 v Přílepech. Absolvoval Vojenské gymnázium v Opavě a Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. Na této škole také zahájil svou profesní kariéru jako velitel u školních jednotek. Po roce 1989

prošel řadou velitelských a štábních funkcí na GŠ AČR, Velitelství pro výcvik a tvorbu doktrín, Silách podpory a výcviku, Silách územní obrany, Agentuře logistiky a dalších. V letech 2010 až 2013 byl náčelníkem štábu a zástupcem velitele NATO Joint Force Training Centre v polské Bydhošti. V srpnu 2013 se stal ředitelem Agentury logistiky a v říjnu 2015 ředitelem sekce podpory MO. Počátkem ledna 2019 byl jmenován do funkce 1. zástupce náčelníka Generálního štábu AČR.

Generálmajor Miroslav Hlaváč se narodil 28. dubna 1965 ve Stodu. Po ukončení Vojenské střední školy v Martině absolvoval v roce 1991 Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. U dělostřeleckých jednotek prošel mimo jiné funkcemi velitele čety, baterie, oddílu a zástupce velitele dělostřelecké brigády. V letech 2010 až 2016 byl velitelem 4. brigády rychlého nasazení. Po krátkém působení na funkcích ředitele odboru a zástupce ředitele sekce rozvoje a plánování schopností MO se loni v květnu stal zástupcem náčelníka Generálního štábu AČR – náčelníkem štábu.

Generálmajor Milan Schulc se narodil 21. prosince 1963 v Košicích. Postupně prošel celou řadou funkcí u 43. výsadkového mechanizovaného praporu v Chrudimi. V roce 2002 se stal nejdříve náčelníkem štábu a následně velitelem 41. mechanizovaného praporu. Později prošel funkcemi náčelníka štábu 4. brigády rychlého nasazení a náčelníka Vojenské policie. Po tříletém působení ve vojenské diplomacii byl počátkem letošního roku ustanoven do funkce zástupce náčelníka Generálního štábu – inspektora AČR.

Brigádní generál Petr Čepelka se narodil 17. února 1969 ve Vrchlabí. Po ukončení Středního odborného učiliště strojírenského absolvoval v roce 1991 Vysokou vojenskou školu leteckou v Košicích. Postupně prošel funkcemi pilota, letovoda a navigátora, kapitána vrtulníku a inspektora bezpečnosti letu u vrtulníkových jednotek. Později sloužil na Generálním štábu AČR. V letech 2016 až 2018 velel 22. základně vrtulníkoveho letectva. V loňském roce se stal zástupcem ředitele sekce rozvoje sil MO.

Brigádní generál Miloslav Lafek se narodil 17. října 1965 v Mladé Boleslavi. Po ukončení Vojenského gymnázia v Praze absolvoval v roce 1988 Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. Následně prošel u motostřeleckého pluku funkcemi od velitele čety až po důstojníka štábu. Od roku 1995 působil na Generálním štábu AČR. V letech 2004 až 2007 sloužil na aliančním zahraničním velitelství SHAPE v belgickém Monsu. Od roku 2015 byl ředitelem odboru operačního plánování Společného operačního centra MO. Počátkem letošního roku se stal zástupcem ředitele sekce plánování schopností MO.

Brigádní generál Petr Procházka se narodil 19. února 1966 ve Frýdlantu. Po ukončení Vojenské střední odborné školy absolvoval v červenci 1989 Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. V roce 1994 nastoupil k právě vznikající 4. brigádě rychlého nasazení na funkci velitele výsadkové roty. Zde postupně prošel funkcemi náčelníka štábu praporu a brigády a zástupce velitele brigády. V letech 2011 až 2013 dělal zástupce ředitele Společného operačního centra MO. Následující tři roky působil na aliančních velitelstvích v Tampě a Norfolk v USA. Po návratu do republiky v roce 2016 se stal zástupcem velitele Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově a o rok později zástupcem velitele pozemních sil. Počátkem února letošního roku byl jmenován do funkce zástupce ředitele Společného operačního centra.

Armádní generál ve výslužbě Emil Boček byl pilot stíhač. Za druhé světové války sloužil ve Velké Británii u československé 310. stíhací perute. Na svém kontě má 26 operačních letů. Prezident Zeman ho do generálských hodností povýšil už v letech 2014 a 2017. Je také držitelem Řádu Bílého lva za mimořádné zásluhy o obranu a bezpečnost státu a vynikající bojovou činnost.

Generálmajor ve výslužbě Miloslav Masopust je s armádou spjat od roku 1944, kdy vstoupil do 1. československého armádního sboru. Po zranění v bojích u Krosna byl zařazen do autokurzu a následně byl přes jeho silnou touhu stát se samopalníkem přiřazen k 5. dělostřeleckému pluku jako technik. S dělostřeleckým plukem se účastnil Slovenského národního povstání jako velitel zásobovací baterie. Je držitelem řady vyznamenání, například Záslužného kříže ministra obrany či medaile Za službu vlasti.

obsah

Logistici vyhrávají války	2
Představujeme ředitele mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky plukovníka gšt. Daniela Zlatníka	
Federated Cloud 2019	5
Cvičení spojovacího vojska prověřilo komunikační systémy na mezinárodní úrovni	
Sokol nad vodou	6
Kbelští záchranáři cvičili na přehradě Hracholusky	
„Stodvojkaři“ bodovali	10
Reportáž z 11. ročníku soutěže Annual Warrior Competition Event v Jordánsku	
Z guyanského pralesa s jaguáry do lesa	12
Výcvikový kurz cizinecké legie v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu letos absolvovali tři posluchači Univerzity obrany	
Akce Kámen	16
Vojenská policie ve spolupráci s organizací zabývající se bezpečností silničního provozu BESIP simulovala přesuny těžké vojenské techniky	
Vliv prostředí a technologií	18
Předpokladem pro udržení a rozvoj schopností AČR by mělo být nejen rychlé pořizování vojenské techniky, ale také permanentní řešení inovací	
Příjem 24 zraněných za hodinu	20
Ústřední vojenská nemocnice si během simulované havárie letounu na ruzyňském letišti prověřila svůj traumaplán	
Vigorous Warrior 2019	24
Pomalou docházejí vycvičené zálohy	26
Představujeme nového ředitele KVV Jihlava plukovníka gšt. Ladislava Sekana	
Czech Lizard 2019	28
Certifikace pro nasazení do sil velmi rychlé reakce NATO	
Bere to jako ocenění všech vojáků	30
Brigádní generál Karel Řehka získal jako první voják cenu Arnošta Lustiga za odvahu, statečnost, lidskost a spravedlnost	
Elektronické a kybernetické schopnosti US Army	32
Technika a výzbroj	
Střely M57E1 ATACMS pro US Army	34
Technika a výzbroj	
SRTP	36
Technika a výzbroj	
Bezpečné spirály smrti	38
Ústav leteckého zdravotnictví v Praze nabízí výcvik armádních pilotů na novém simulátoru letových iluzí Gyro IPT II	
Záložníci pod lupou	40
Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich civilní profese	
Tam, kde jiní nestačí	42
Před pětadvaceti lety vznikla 4. brigáda rychlého nasazení	
Rukávové znaky	46
Manuál vojenského profesionála	
Armáda se představila veřejnosti	48
Čtvrtý ročník akce Army den přichystal program pro celou rodinu	

Představujeme ředitele mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky plukovníka gšt. Daniela Zlatníka

A fakta

Daniél Zlatník se narodil 5. července 1969 v Trutnově. Po absolvování gymnázia ve Dvoře Králově vystudoval Vysokou vojenskou školu ve Vyškově obor ekonomika armády – vševojskový týl. Postupně prošel logistickými funkcemi na palebném oddílu, praporu letištního a radiotechnického zabezpečení na letecké základně. Později působil na Generálním štábu AČR na sekci logistiky jako vedoucí starší důstojník a vedoucí oddělení. V letech 2008 až 2010 dělal zástupce ředitele Úřadu kontroly hospodaření s majetkem AČR. Od roku 2014 prošel funkcemi náčelníka odboru a zástupce ředitele Agentury logistiky. Během své vojenské kariéry sloužil rovněž v aliančních strukturách na velitelství v belgickém Monsu a na velitelství mise SFOR v Sarajevu.

Logistickí vyhrávají války

Vloni na podzim se novým ředitelem Mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky (MLCC) stal plukovník gšt. Daniel Zlatník. Namísto sto dnů na rozkoukání ho hned po nástupu čekala spousta práce spojená s přípravou cvičení Capable Logistician 2019. A právě to byly důvody, proč jsme ho požádali o následující rozhovor.

Logistikem jste celý svůj profesní život. Kterou z funkcí, jež jste v minulosti vykonával, jste měl nejraději?

Nejvíce mi asi seděla funkce zástupce ředitele Agentury logistiky pro odbornou činnost, kde jsem měl možnost řešit tuto oblast takřka jako celospektrálně. Tedy po všech službách a majetkových uskupeních. To aspoň byla pro mne funkce nejzásadnější.

Logistika je ze své podstaty považována za něco druhořadového a v očích některých lidí možná i druhořadého. Neštvete vás to někdy?

Těžko hodnotit, zda logistika je v druhém nebo třetím pořadí. Problém bych viděl spíše v tom, že spousta lidí nechápe logistiku jako součást celého komplexu schopností. Prostě ji nelze vytrhnout z vedení operací, protože je jejich nedílnou součástí. Je zde jen ten rozdíl, že to logistické zabezpečení není přímo začleněné do bojových činností ve smyslu bezprostřední eliminace protivníka. To nic ale nemění na tom, že je součástí komplexu schopností vedoucích k tomu, aby nasazení bylo úspěšné.

Není trochu problém v tom, že někteří lidé berou jako samozřejmost, něco, co tak prostě musí být, že se najedí, dostanou PHM, municí a další logistické zabezpečení?

Nevim. Takto to může vnímat možná někdo, kdo je na konci toho zabezpečovacího řetězce, a cítí se pouze jako konzument něčeho, co mu někdo poskytuje. Jsem ale přesvědčený, že již velitelé přinejmenším od stupně praporek to takto nevnímají.

Někde jste zmínil, že bojovníci vyhrávají bitvy, ale logistici války. Je tomu skutečně tak?

Vedení operací jako takové má obrovskou nadstavbu. Operace nelze vést bez toho, že by nebyly zabezpečeny personálně, materiálně, dopravně atd. Podstatné je, aby vojska byla přepravena na místo konfliktu a po celou dobu vedení operace materiálně zabezpečena. A to včetně jejich stažení po vyřešení situace či skončení konfliktu. Přitom úspěšné vedení operací, jak nás ostatně přesvědčuje historie, není krátkodobý výsek činností. Je to komplexní, dlouhodobé plánování. A právě z tohoto důvodu jsem zmínil, že logistika vyhrává války. Celý komplex činností spočívá v tom, že vojska sice bojují, ale za tím se skrývá obrovské úsilí všech, tedy nejen logistiků, ale veškerého civilního sektoru, který k tomu přispívá. Právě síla celého toho zázemí rozhoduje o tom, jak moc jsme úspěšní.

Pokud bychom měli uvést historický příklad, tak na konci druhé světové války německé jednotky stále ještě byly schopny bojovat, ale chyběly jim zdroje, logistika a zásobování, proto prohráli...

Ano, přesně tak.

V případě konfliktu sehrává jednu z nejdůležitějších rolí schopnost co nejrychleji zprovoznovat v boji poškozenou vojenskou techniku. Jak je na tom v tomto směru naše logistika?

Problém s co nejrychlejším vracením poškozené techniky do provozu mají v současné době prakticky všechny armády. Je to dané i tím, že technika se stává složitější, sofistikovanější. Je tedy náročnější na provoz, údržbu a opravy. Budoucnost tkví v tom, že civilní servis bude stále více začleňován do tohoto procesu. Vojenské opravny nebudou v mnoha případech ani moci do těchto složitých systémů vstupovat. Bude to vyžadovat velice sofistikované softwary. Prostě schopnost armády někde končí. Vycvičit člověka na celé široké spektrum všech zbraňových systémů je prostě nemožné.

Vnímáte ale význam té úspěšnosti návratu opotřebované a poškozené techniky?

Určitě, ale v tomto případě sehrává významnou roli i perfektní zvládnutí techniky z hlediska uživatelů, tedy vojáků. Musí se prostě přizpůsobit reálným možnostem této techniky. To znamená správně ji provozovat a udržovat, pak teprve následují opravy, které vznikají při provozu či během vedení bojové činnosti.

Od podzimu loňského roku jste ředitelem Mnohonárodního centra pro koordinaci logistiky. Jaké je to stát v čele takovéto mezinárodní organizace, co vůbec práce ředitele obnáší?

Je to samozřejmě nemalá výzva a také zobecnění všech zkušeností, které jsem až do této doby v odborných oblastech logistiky získal.

Práce v mezinárodním štábu je přece jen trochu odlišná od činnosti v národním prostředí. Především přístup k podřízeným je odlišný. Takto je to potřeba vnímat. Jako ředitel neřeším jen organizační stránku věci, zajímají mne i odborné záležitosti, které máme na starosti.

Podřízení jsou vám i příslušníci jiných armád. Je potřeba při jednání s nimi přece jen trochu diplomacie?

Přesně tak. Je potřeba to trochu vnímat i v té politické rovině.

Z aliančních zemí je v současné době do činnosti vašeho centra zapojeno již sedmáct států. Jakou podobu mají ty jejich příspěvky, znamená to, že každá země má v Praze svého zástupce?

Zapojení jednotlivých států se neustále rozšiřuje. V nejbližší době například očekáváme přistoupení Německa a Nizozemska. V Praze má ale své zastoupení pouze šest zemí. Máme však možnost přímého kontaktu prostřednictvím předurčených zástupců logistik všech zapojených armád. Právě přes ně řešíme potřebné záležitosti. Máme tedy k jednotlivým zemím přímý přístup.

Pro malé státy asi není jednoduché zajišťovat logistiku na tisícikilometrové vzdálenosti při zahraničních operacích. To byl nejspíš jeden z hlavních důvodů, proč před léty vaše centrum vzniklo?

Ano, MLCC vzniklo právě z důvodu zvyšování schopností v oblasti standardizace a operability. Je nezbytné, aby se jednotlivé země přibližovaly v procedurách a technických opatřeních. Neustále je potřeba prohlubovat

společné vedení operací. Právě to zaručí bezpečnost členských zemí NATO a Evropské unie.

A to sdílení je asi i ekonomicky výhodnější...

Určitě je to ekonomicky výhodnější. Především oblast speciálních zbraňových systémů, speciální munice, jako jsou letecké střely, rakety je finančně velice náročná. Právě z důvodu provozu a udržování například této munice vznikají určité koncepty sdílení těchto zásob.

Jaké logistické možnosti může naše armáda nabídnout dalším zemím a naopak, ve kterých oblastech by potřebovala pomoc a podporu?

Logistické možnosti, které v současné době nabízíme jak Severoatlantické alianci, tak Evropské unii, jsou dostatečné. S tím, že při větším nasazení, například na úrovni komplexního brigádního úkolového nasazení, nám chybí především strategická letecká přeprava. Spojenci mají naopak zájem o podporu hostitelskou zemí. Právě na tuto oblast se v poslední době hodně zaměřujeme. Svědčí o tom mimo jiné výstavba nového praporek v Rakovníku. Nejedná se ale samozřejmě pouze o armádní disciplínu. V tomto případě je nutné zapojení celé občanské společnosti. Konkrétně se jedná například o Ministerstvo vnitra, dopravy atd.

Právě v souvislosti s přejezdy aliančních armádních konvojů přes naše území se hovoří o nedostatečných parametrech infrastruktury, kterou máme. Především stav silnic a nosnost mostů není pro těžkou vojenskou techniku příliš vyhovující. Znamená to, že těmto otázkám se v budoucnu bude muset věnovat nejen armáda, ale celá naše společnost?

Určitě. Česká republika se v rámci EU podílí na projektu PESCO, který se zaměřuje na podporu tranzitních vojsk mimo jiné i z hlediska nemovitě infrastruktury. Do budoucna se jedná především o zvyšování únosnosti mostů, železničních koridorů atd. Netýká se to ale jen naší republiky, je to problém celé Evropy. Důvodem v tomto případě je skutečnost, že v posledním období dochází k výraznému zvyšování hmotnosti vojenské techniky. Je to dáno požadavky jak na zvýšenou balistickou ochranu techniky, tak i na zvyšování ráží zbraňových systémů. Například soupravy, které přepravují tanky Abrams, dosahují v současné době hmotnosti sto dvaceti tun. Infrastruktura, která byla v minulosti budovaná v Evropě, nepočítala s nutností takové únosnosti nemovitě infrastruktury.

I v logistice se v posledních letech výrazně uplatňují smart technologie, je snaha co nejvíce komodit získávat

přímo na místě zahraničního nasazení jednotek, existují úpravy vody, výroba elektřiny ze slunce atd. Jak jsme na tom v tomto směru my, počítáme do budoucna s výrazným rozvojem těchto technologií?

Rozhodně, Česká republika je zařazena v řadě projektů Smart Defence. V tomto směru jsme dosáhli i zajímavých výsledků. Podařilo se nám vyvinout stan pro ubytování vojáků, který dokáže významným způsobem ušetřit elektrickou energii určenou především na vytápění a osvětlení. Při nasazení jednotek ve vzdálených oblastech jako je Afghánistán či Afrika se elektřina vyrábí prostřednictvím generátorů. Při tom samozřejmě dochází k vysoké spotřebě pohonných hmot. Dopravit je v takovém objemu na tak velké vzdálenosti je velice složité. Existuje tedy tendence maximálně využívat jiných zdrojů dostupných přímo v místě nasazení. Jedině tak může docházet ke snížení spotřeby elektrické energie, potažmo pohonných hmot.

Jedním z úkolů vašeho centra je koordinace vzdělávání v oblasti logistiky. Co všechno si pod tím můžeme představit?

Podílíme se na koordinaci a zpracování plánů výcviků a vzdělávání těch vojáků, kteří participují ve strukturách NATO a EU. Řešíme i kolektivní výcvik, tedy společná cvičení. V této době je aktuální cvičení Capable Logician, které se uskuteční v červnu letošního roku v Polsku.

Zmínil jste cvičení Capable Logician, které pro vás představuje jednu z nejvýznamnějších akcí v letošním roce. Jak dlouho takovouto záležitost připravujete a co všechno je potřeba ještě před zahájením cvičení udělat?

Jedná se o mnohonárodnostní cvičení. Je tedy otevřené nejen pro armády aliančních zemí, ale i pro další partnery. V letošním roce

participuje na tomto cvičení dvacet devět zemí. Jeho úkolem je zajistit prohlubování standardizace, interoperability a činnosti štábů. Je to svým způsobem unikátní cvičení, které je zaměřené na procvičování logistických záležitostí. Musíme totiž prověřovat, zda všechny ty doktríny a další dokumenty, které máme zavedeny, jsou funkční. Pokud zjistíme, že funkční nejsou, musíme urychleně odstranit případné nedostatky a udělat odpovídající nápravné kroky. Právě v tom tkví hodnota tohoto cvičení. Kromě výcviku nám tedy poskytuje i velice cenné poznatky.

Vaše centrum není příliš početné, je pro vás hodně složité zorganizovat cvičení podobného rozsahu?

V současné době tvoří MLCC sedmnáct příslušníků, z toho je šest zahraničních vojáků. Organizace podobného cvičení samozřejmě klade mimořádné nároky na veškerý náš personál. Fungujeme na poněkud odlišném principu, jsme více méně projektově orientováni. Každý náš příslušník, bez ohledu na to, na které konkrétní pozici se nachází, má na starosti určitý projekt. Ten musí řešit naprosto samostatně. Například já mám na starosti projekt munice.

Jaký je smysl cvičení Capable Logician a co všechno při něm prověřujete?

Jde nám především o standardizaci a interoperabilitu. Máme deset jednotek po jednotlivých funkčních oblastech, kde prověřujeme, jakým způsobem je možné v praxi jejich schopnosti naplnit. Bude tam například jednotka, která se zabývá pohonnými hmotami. Během cvičení řešíme, jakým způsobem skladovat a distribuovat palivo. Prověřovat jeho jakost. Největším přínosem v tomto případě je, že více národních armád se podílí na jedné činnosti. Jde nám o to, aby si prověřily procedury a interoperabilitu.

Text a foto: Vladimír Marek

Federated Cloud 2019

V posádkovém cvičišti Bečva u Lipníku nad Bečvou jsou zapojeny nejmodernější komunikační systémy, satelity a ostatní spojovací prvky. Nedaleká louka skrývá stany a veškeré zázemí. Ostatný drát a strážce dávají tušit, že se zde odehrálo cvičení, které má ambici dosáhnout mezinárodní úrovně a zapojit členy z ostatních států NATO účastnících se zahraničních misí.

Téměř sto sedmdesát cvičících specialistů na posádkovém cvičišti pod hradem Helfštyněm navštívil na závěr i armádní generál Aleš Opat. Náročných jedenáct dní prověřilo kvality, ale i techniku spojovacího vojska. „Úkolem cvičení je ověření schopností interoperability systémů velení a řízení dle konceptu Federated Mission Networking (FMN),“ shrnul obsah cvičení zástupce ředitele Agentury komunikačních a informačních systémů plukovník gšt. Jaroslav Praus, který je zároveň řídícím cvičení.

Koncept Federated Mission Networking

Koncept Federated Mission Networking (FMN) vznikl na principech Afghan Mission Networking vytvořených v roce 2010 v rámci zahraničních operací NATO v Afghánistánu. Zde ihned po zahájení vznikla akutní nutnost federalizovat systém velení a řízení aliančních partnerů. Současný ročník cvičení navazuje na první ročník pod názvem Czech Steadfast Cobalt, které bylo certifikačním cvičením schopností FMN. Ke konceptu FMN se Armáda České republiky přihlásila oficiálně v roce 2016. „Jde o nový princip zajištění interoperability služeb komunikační a informační

podpory ve společných operacích v rámci NATO a partnerských států PpP, a do budoucna též pro síly Evropské unie,“ komentoval dále cíle ředitel Agentury komunikačních a informačních systémů brigádní generál František Ridzák.

Účast motorizovaných praporů

FMN zajišťuje interoperabilitu jak na operační, tak procedurální a technologické bázi. Specifikem letošního cvičení je účast dvou motorizovaných praporů obou brigád, zástupců Centra CIRC (Computer Incident Response Capability), 53. pluku průzkumu a elektronického boje a speciálních sil. V rámci cvičení je testován proces výstavby míst velení (Mission Instantiation) a poskytování služeb uživatelům dle Federated Mission Networking. FECL 19 je národním verifikačním cvičením prověřujícím stav přípravy jednotek vyčleňovaných ve prospěch úkolového uskupení sil rychlé reakce NATO (NATO Response Force, NRF) v souladu s ambicemi České republiky.

Ověřili funkcionality

„Zkoušíme zde i nové technologie v oblasti kybernetické ochrany a bezpečnosti. Je samozřejmě třeba brát v potaz legislativu NATO,

kteřou musíme bez debat plnit. Máme zde odborníky, kteří pracují na analytických a forenzních pozicích, jejichž výcvik trvá řadu měsíců, ale i let. Připravit se na podobné cvičení, ale vůbec i na celkové zapojení do FMN, je otázkou nejen prestiže, ale i potřeby dokázat, že jsme nejen platným členem struktur NATO, ale i nedocenitelným přínosem,“ uvedl jeden z analytiků Centra CIRC, nadporučík Michal Blahovec, který se se svojí skupinou též do cvičení zapojil. Při cvičení se podařilo ověřit schopnosti nové architektury operačního taktického systému velení a řízení, zároveň si účastníci v rámci Armády České republiky sjednotili a prověřili standardní operační postupy a procesy. Provedli také testy nových technologií nutné pro jejich následnou certifikaci Národním úřadem pro kybernetickou a informační bezpečnost. Zatímco při loňském cvičení testovali pouze centrální doménu, letos prověřovali celou infrastrukturu operačně taktického systému velení a řízení.

*Text: plk. Magda Dvořáková, Michal Voska,
foto: Michal Voska*

Kbelští záchranáři cvičili na přehradě Hracholusky

Sokol nad vodou

Přehrada Hracholusky na severním Plzeňsku se stala dějištěm rozsáhlého cvičení složek integrovaného záchranného systému. Posádky 243. vrtulníkové letky 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely a letečtí záchranáři Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje cvičili jednu z nejnáročnějších činností záchranných prací. Jednalo se o záchranu z vodní hladiny pomocí vrtulníku.

Přehradu Hracholusky obsadili záchranáři na několik dní. V hlavní roli byl červenobílý vrtulník W-3A Sokol s trupovým číslem 0715 a čtyři desítky účastníků z jednotlivých složek. Nacvičovali zde záchranné práce až do pozdních odpoledních hodin. Cvičení mělo prověřit kvalitu spolupráce mezi hasiči – leteckými záchranáři, vodní záchrannou službou a posádkou vrtulníku. Námětem cvičení byla evakuace a záchrana osob z vodní hladiny za pomoci

lezecké techniky a procvičení taktických postupů za použití vrtulníku Armády ČR. Tato cvičení se konají i několikrát ročně z důvodu sladění posádek a prověření postupů.

Může převrátit člun

Činnost záchranářů se s každým letem opakovala. „Při nízkém průletu a s minimální rychlostí stroje byli do vody, v blízkosti figurantů imitujících tonoucích, vysazeni záchranáři z řad

plzeňských hasičů. Po signalizaci připravenosti k vyzvednutí se k nim vrtulník vrátil, za pomoci lanového podvěsu je postupně vyzvedl z vody a bezpečně přepravil na nedaleký břeh,“ popsal průběh záchrany major Marek Bohuněk, kapitán vrtulníku (mjr. Bohuněk se stal i novým display pilotem a píšeme o něm v tomto čísle A reportu, pozn.). Následovala záchrana osob z gumového člunu s využitím palubního jeřábu. Při nesprávném manévru

A fakta

Vrtulník W-3 Sokół je první vrtulník, který byl vyvinut a sériově vyráběn výhradně v Polsku. Má dva turbohřídelové motory PZL-10W. Je využíván pro vojenské účely, potřeby letecké záchranné služby, služby SAR, jako civilní dopravní vrtulník, pro VIP lety a další účely. V pořadí stý kus byl dokončen v červnu 1996.

vrtulníku může být záchranný člun tlačěn proudem vzduchu od rotoru vrtulníku a neustále by ujížděl pryč, v krajním případě může vrtulník člun i převrátit. Posádka proto musí provést přesné přiblížení a člun si takzvaně „přibít“ na vodní hladinu přesně pod trupem vrtulníku. Jde o okamžitou a správnou reakci na všechny okolnosti spojené se záchrannou akcí. Z hlediska létajícího personálu musí být vše perfektně zkoordinováno, aby nedošlo k ohrožení zachránců ani zachraňovaných osob.

Náročná pilotáž

„Na pilotáž je tento druh dovednosti nesmírně náročný. Na vodní hladině se pilot nemá čeho chytit. Chybí mu referenční body, ke kterým pilot vztahuje a udržuje pozici vrtulníku v prostoru. Naopak pohyb vodní hladiny dokáže zapříčinit prostorovou dezorientaci pilota,“ vysvětlil major Bohuněk. Létat vodní hladinu je takzvané „TOP“ v umění záchranných činností vrtulníkového pilota. Ve službě SAR (Search and Rescue) nebo v letecké záchranné

službě jsou tyto návyky a dovednosti využívány při reálném nasazení. Každá minuta výcviku má nesmírnou cenu. I sebemenší zkušenost má v krizové situaci klíčový význam. Při povodních byly cvičením těžce získané

zkušenosti vyváženy desítkami zachráněných lidských životů.

Text: kpt. Zuzana Špačková, foto: Roman Svoboda

Devadesát příslušníků vojenských hasičských jednotek se v Bechyni zúčastnilo druhého ročníku cvičení Capable Fireman & Rescuer – Training area 2019

Prověrka šestnácti jednotek

Na střelnici vojenského újezdu probíhaly za ohlušujícího rámusu ostré střelby bojových vozidel pěchoty. Jedna ze svítících střel zapálila trávu a keřové porosty na dopadové ploše. Než byl oheň zpozorován, zasekl se v nábojové komoře bojového vozidla pěchoty náboj a více než dvacet minut se jej nedařilo vybit. Vojenští hasiči nemohli kvůli své bezpečnosti vstoupit na dopadovou plochu a hasit. Silný vítr mezitím rychle rozdmýchal požár. Ten se postupně rozšířil v široké frontě směrem k lesu. Hasiči povolali posilové jednotky, vrtulník s bambi vakem a zodolněné vozidlo Titan Záchraného útvaru Hlučín. Začal boj jak s ohněm, tak i s časem...

To byl jeden ze scénářů druhého ročníku cvičení vojenských hasičských jednotek, Capable Fireman & Rescuer – Training area 2019, které se uskutečnilo koncem dubna v objektu bechyňské ženíjny základny. Jeho hlavním cílem bylo procvičení znalostí a správné praxe vojenských hasičů, nácvik taktických postupů a v neposlední řadě výměna zkušeností ze zásahů na jednotlivých typech požárů a mimořádných událostí. Cvičení provedlo dovednosti 90 hasičů z 16 vojenských hasičských jednotek. Během cvičení bylo nasazeno 14 kusů

hasičské techniky. Zúčastnili se ho i příslušníci Záchraného útvaru Hlučín.

Mezi nejdůležitější náměty rozehry byly dopravní nehoda s hromadným postižením osob, hašení požáru dopadové plochy vojenské střelnice a dopravní nehoda s unikem neznámé chemické látky. Hasiči měli dále možnost si zdokonalit svoje znalosti taktických postupů ve vyproštění a záchraně osob při havárii osobních automobilů, poskytnutí první pomoci, třídění raněných osob metodou START, sebezáchraně pomocí lanových technik i průzkumu a evakuaci osob ze zakouřených prostor s využitím termokamer.

Nejspíš nejnebezpečnějším výcvikem bylo plnění závěsného vaku hasební vodou v podvěsu pod vrtulníkem ve visu. Takzvaný „bambi vak“ se používá zejména při zásahu na lesní požáry v nedostupném terénu. Cvičilo se s vrtulníkem W-3A Sokol, který unese vak o kapacitě 1 200 litrů. „Každoročně v ČR stoupají počty požárů v nedostupném terénu. Proto jsme důkladně drilovali postupy plnění bambi vaku. Zaměřili jsme se především na to, jak navádět vrtulník, jak se k němu přibližovat ve visu a jakým způsobem mají strojníci ovládat čerpadla hasičských automobilů. Všechno tohle slouží

k tomu, aby vrtulník mohl co nejrychleji rotovat mezi plnicím místem a místem požáru, a aby nedošlo ke zranění,“ zdůraznil velitel směny vojenské hasičské jednotky letecké základny Praha-Kbely nadrotmistr Pavel Malík. Časová norma pro naplnění vaku je maximálně do jedné minuty a důležitá je zejména koordinace mezi pilotem, operátorem a velitelem zásahu při navigaci vrtulníku jak na místo plnění, tak i při hašení (shozu vody). „Na bechyňské základně jsou pro výcvik leteckého hašení ideální podmínky, protože je zde možné trénovat plnění bambi vaku nejen z cisteren, ale i z přírodních zdrojů,“ dodal pilot vrtulníku mjr. Marek Bohuněk.

„Cvičení je vyvrcholením dvouměsíčních příprav. Za stěžejní součást výcviku považují sladění jednotek a výcvik velitelů hasičských směn k tomu, aby dokázali řídit rozsáhlý zásah ve druhém nebo třetím stupni požárního poplachu. Dále si cením velmi dobré spolupráce s piloty letecké základny Kbely a s příslušníky Záchraného útvaru Hlučín,“ řekl na závěr odborný gestor požární ochrany MO ze sekce podpory MO podplukovník Ladislav Krech.

Text: kpt. Jana Galová, foto: mjr. Eva Divišková

Hasičtí nováčci absolvovali na Velitelství výcviku – Vojenské akademii ve Vyškově odborný výcvik

Kurz zvaný „Novák“

V březnu a dubnu letošního roku se uskutečnil na Velitelství výcviku – Vojenské akademii ve Vyškově kurz Nástupní odborný výcvik hasičů (v hasičském slangu „Novák“). Novinkou tohoto turnusu bylo jeho rozšíření o původně samostatný kurz Vyprošťovací zařízení a dále získání odborné způsobilosti obsluh tlakových nádob pro přepravu plynů. Kurzu se zúčastnilo celkem 14 posluchačů, kteří se po jeho absolvování zařadí po bok svých zkušených kolegů u různých vojenských hasičských jednotek po celé republice.

Absolvovali celou řadu náročných praktických zaměstnání, mezi které patří například výcvik na ohňové dráze a v polygonu, zaměřený na správné používání dýchacích přístrojů a pohyb a orientaci hasičů v neznámém prostředí se sníženou viditelností, nácvik sebezáchranu slaněním na hasičském odpasku a požární hadici, výcvik na vodě zaměřený na stavbu norných stěn a záchranu tonoucího, výcvik v použití hydraulického vyprošťovacího zařízení včetně nácviku vyprošťování při dopravní nehodě, nácvik činností při mimořádné události s výskytem nebezpečné látky spolu s následnou dekontaminací a další. Premiérou letošního kurzu byla také možnost výcviku v polygonu Hasičského záchranného sboru ČR Bruntál, kam se vojenští hasiči vydali prověřit své získané dovednosti. Přínosem tohoto výcviku je především věrohodná simulace prostředí jako u skutečného zásahu. Poděkování za přípravu nových vojenských hasičů tak patří také kolegům z HZS ČR.

Vyškovští instruktoři pod vedením náčelníka Úseku přípravy hasičských odborností majora Leoše Jandy cvičí budoucí hasiče podle současných celoarmádních standardů se zaměřením na vytvoření takových podmínek, které budou posluchače co nejvíce přibližovat reálným situacím, jenž musí během své služby u jednotek zvládnout. Tento kurz je ale jen první krok v kariéře každého hasiče. Právě po jeho ukončení nastane ta nejtěžší práce, kdy každý nováček začne sbírat vlastní zkušenosti a dovednosti u jednotky. Než se z nováčka stane opravdovým hasičem, může uplynout i několik let. Během této doby může absolvovat další odborné kurzy a zvyšovat tak svoji hasičskou kvalifikaci.

Právě vysoká náročnost „Nováka“ je důležitá, na tom, co se v jeho průběhu hasičtí nováčci naučí, budou totiž možná jednoho dne záviset lidské životy. První zástupce náčelníka Generálního štábu generál Jaromír Zůna, který nad vojenskými hasiči, jejichž částí dříve osobně velel, stále bdí, dodává: „Důležitost vojenských hasičských jednotek, úroveň jejich připravenosti a kvalitu vybavení docení každý v momentě, kdy je potřebuje nejvíce. Vojenské hasičské jednotky jsou ve stále pohotovosti k zabezpečení rozhodujících objektů vojenské infrastruktury a poskytují podporu jednotkám AČR při plnění úkolů. Zároveň jsou pevnou součástí integrovaného záchranného systému České republiky. V posledních několika letech došlo ve výstavbě vojenských hasičských jednotek k několika důležitým

opatřením. Předně byla zahájena jejich modernizace, posílena a systemizována organizační struktura, došlo k zapojení do mezinárodních forem výcviku jednotek a přípravy personálu a k návratu k velkým požárním cvičením za účasti prvků IZS. Význam přípravy ve Vyškově je mimo vši pochybnost. Čím je náročnější, tím lépe. Příslušníkům vojenských hasičských jednotek děkuji za dosahované výsledky a přeji hodně úspěchů.“

Text a foto: kpt. Jan Smetana

Reportáž z 11. ročníku soutěže Annual Warrior Competition Event v Jordánsku

„Stodvojkaři“ bodovali

V Ammánu, hlavním městě Jordánska, se konal již 11. ročník soutěže Annual Warrior Competition Event, pořádané při KASOTC (King Abdullah II Special Operation Training Center). Mezi vojenskými týmy, ale také týmy speciálních policejních a protiteroristických jednotek jako Special Task Unit z Makedonie nebo Ministry of Justice Team z Ukrajiny, se neztratila skupina příslušníků ze 102. průzkumného praporu v Prostějově. V silné konkurenci třiceti sedmi soutěžních týmů z šestadvaceti zemí celého světa vybojovali skvělé 5. místo.

Příprava byla zaměřena hlavně na střelecké dovednosti a fyzickou kondici. „Po zkušenostech z minulých ročníků jsme očekávali především běžecké disciplíny s břemenem a jinou zátěží, proto jsme do přípravy zahrnuli i střelbu po zátěži, v plynové masce a také jsme drilovali poskytnutí první pomoci v poli,“ říká vedoucí soutěžního týmu poručík Jan Šedivka.

Adrenalin před soutěží

„Stodvojkaři“ zažili trochu adrenalinu ještě před soutěží. Do samotné přípravy se pořádně zakousli a věnovali jí každou chvíli volného času. Odlet do Jordánska plánovali dlouho, nicméně technická závada letadla jim měla zhatit nejen odlet, ale i to, že se do soutěže vůbec zapojí.

„V této, pro nás nezáviděníhodné situaci, nás zachránili naši kolegové z 5. pluku speciálního určené Ozbrojených sil Slovenské republiky,“ informuje poručík Šedivka. „Byli jsme v časové tísní a hledat náhradní dopravu bylo téměř neřešitelné. Kolegové ze Slovenska nás v tom nenechali a nabídli nám společnou přepravu. Všechna potřebná povolení jsme zvládli a cestě do Jordánska už nic nebránilo.“

Mezi patnácti nejlepšími

„Celou soutěží jsme přes počáteční překážky prošli úspěšně, v každé disciplíně jsme se umístili do desátého místa,“ pokračuje poručík Šedivka. „Motivací pro nás bylo perfektní zvládnutí první části závodu, v etapě Trench Foot jsme obsadili první místo a hned

v další etapě Asylum jsme skončili třetí. Dalším úspěchem byla již samotná nominace do závěrečné etapové části King's Challenge, která byla vyvrcholením celé soutěže, a mohlo do ní nastoupit jen patnáct nejlepších soutěžních týmů. My jsme byli mezi nimi, o to víc jsme se snažili získat co nejlepší umístění.“ Bohužel, i českému týmu, stejně jako většině soutěžícím, se nevyhnula diskvalifikace v jedné soutěžní disciplíně, protože obdrželi dvě penalizace. Ale ani tento handicap je neodradil a do zápolení dali všechno.

Účastníky prověřilo šest disciplín

Soutěžilo se v šesti disciplínách a startovní tým tvořilo vždy pět členů, dva pak byli připraveni jako záloha. Úroveň obtížnosti byla

v rozmezí 1 až 3 a podle toho byly také bodově ohodnoceny. Bodovala se nejen obtížnost provedení, ale i fyzická náročnost každé etapy. Po ukončení všech šesti disciplín pak postoupily nejlepší soutěžní týmy do závěrečné etapy nazvané Kings Challenge s obtížností 4. „Fyzickou stránku všech účastníků prověřila hned první etapa Awakening, kdy jsme museli absolvovat pěší přesun s dvacetikilovou zátěží v náročném a komplikovaném terénu a v jeho průběhu splnit střeleckou disciplínu. To vše v časovém limitu dvě a půl hodiny,“ popisuje úvodní soutěžní disciplínu pro patnáctku nejlepších týmů poručík Jan Šedivka. „Další soutěžní etapa – Nightshade – byla zaměřena na střelbu za pohybu s postupnou eliminací cílů na různé vzdálenosti z vymezených střeleckých zón, kdy se soutěžící nesměli dopustit dvou a více chyb. V tom případě by následovala diskvalifikace z dané disciplíny a tým by neobdržel žádné bodové ohodnocení. To všechno se muselo stihnout do pěti minut.“ Následovala etapa Hawkeye, která prověřila lezecké schopnosti soutěžních týmů, kombinovaná se střelbou z odstřelovací pušky

na neznámou vzdálenost z věže vysoké třicet metrů. „V této disciplíně bylo důležité propočítat střelbu pod úhlem, bezpečně a rychle slanit z věže na zem v časovém limitu jedenácti minut,“ popisuje náročnou disciplínu člen českého týmu.

Do šesti minut

Úkolem etapy Asylum bylo projít první patro a přízemí objektu, eliminovat všechny nepřátele, slanit na „fast rope“ – slaňování na rychlém laně – a vyhledat zajímavou osobu. Tu pak musel tým přepravit do bezpečného prostoru mimo objekt. „Tato disciplína byla specifická v tom, že se odehrávala za tmy a povoleny byly pouze svítilny umístěné na zbraních nebo na přilbách,“ pokračuje poručík Šedivka a dodává, že na toto všechno měl tým pouhých šest minut, přičemž budovu museli všichni opustit o minutu dříve. Závěrečná etapa nazvaná Trench Foot byl běh na trase 400 metrů se schránkami od munice naplněnými pískem na střelnici. Následovala střelba ze zákopu naplněného po pás vodou z různých zbraní na různé vzdálenosti. „Tým se

musel rozhodnout, kolik střeleckých stanovišť postupně využije, aby nepřekročil stanovený pětiminutový limit, a přesto aby nastřílel co nejvíce bodů.

Páté místo z patnácti

Po splnění všech těchto disciplín se pak týmy z prvních patnácti příček mohly zúčastnit závěrečné a nejtěžší disciplíny – Kings's Challenge. Ta zahrnovala všechny dosavadní úkoly, jen je tým musel splnit do dvou hodin od startu. „Bylo hodně důležité, aby vás nedoběhl a nepředběhl žádný jiný soutěžní tým, který startoval s půlhodinovým odstupem,“ vysvětluje další člen prostějovského týmu major Jiří Smažil. „Do této disciplíny jsme postupovali z průběžného čtvrtého až pátého místa a tuto pozici jsme si udrželi až do konce. Z toho mám největší radost, protože do Jordánska jsme jeli s tím, že pro nás bude velkým úspěchem, když se do této závěrečné soutěžní disciplíny probojujeme. To, že jsme skončili na pátém místě z patnácti, byla jenom radost z našeho úspěchu navíc.“

*Text: Jana Deckerová a kpt. Michael Brožová
foto: archiv 102. průzkumného praporu*

Výcvikový kurz cizinecké legie v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu letos absolvovali tři posluchači Univerzity obrany

Z guyanského pralesa s jaguáry do lesa

Pouhé tři dny po návratu z tropické Francouzské Guyany se trojice studentů Univerzity obrany vypravila se svými kolegy ze skupiny Commandos na pravidelnou akci do jim dobře známého prostředí ve výcvikovém prostoru Březina. Tentokrát se k nim ovšem připojili již jako čerství držitelé odznaků s vyobrazením jaguára. Získali je za úspěšnou účast ve výcvikovém kurzu cizinecké legie, konaném v rovníkové džungli francouzského zámořského departementu. Tím rozšířili už tak dlouhý seznam držitelů tohoto prestižního ocenění z řad členů skupiny Commandos, působící při jediné vojenské škole v České republice.

Výcvikový kurz pořádá za tradiční účasti brněnských studentů 3. pluk pěchoty Francouzské cizinecké legie. Rotmistři Daniel Z. a Marek D. spolu s četařem Pavlem H. však letos neměli cestu do jihoamerické džungle přímou. Na rozdíl od svých předchůdců totiž tentokrát absolvovali přípravný kemp konaný na atlantickém pobřeží země galského kohouta. A to s předstihem již v únoru, takže tam na rozdíl od samotného kurzu snášeli spíše chlad než tropické teploty. Co obě akce naopak spojovalo, byla voda. Bretaňské pobřeží totiž vzhledem k podobnému klimatu a častým srážkám bývá nazýváno Malou

Británie a minimálně v době konání kempu své přezdívice dostalo. „Přišel instruktor, protáhl nás všemi kalužemi, pak nás vzal na pobřeží, kde jsme zapadali po pás do bahna. Tam jsme většinou ve vodě nacvičovali různé činnosti, jako byl třeba transport zraněného,“ vzpomíná Daniel Z.

Z bretaňské zimy do tropického vedra

O dva měsíce později, konkrétně 9. – 20. dubna, však proběhlo druhé dějství a některé kulisy se radikálně změnilo. Voda a bahno zůstalo, ovšem chlad vystřídal vlhký a horký vzduch tropického pásma. „Tělo se přizpůsobí rychle,

třebaže u každého to probíhá jinak. Kdo byl na dovolené v jihovýchodní Asii, ten pocit dobře zná, kůže je lepkavá, ale za nějakou chvíli se člověk přestane škrábat. Někdo má problémy s dechem, protože je tam velice dusné prostředí, ale po dvou, třech dnech se tělo aklimatizuje,“ popisuje Marek D. reakci na změnu prostředí.

„Být v jihoamerickém pralesu čtyři dny skoro hladem, to je zážitek sám o sobě,“ popisuje tentýž student jeden ze svých nejsilnějších dojmů a na mysl má čtyřdenní závěrečný test přežití, během něž jsou jednotlivé skupiny vysazeny téměř bez vybavení přímo

Zdolávání překážkové dráhy

do džungle. Pavel H. zase vzpomíná na první plavbu po řece klikatící se džunglí: „Představte si vyplout v motorovém člunu na 400 metrů širokou řeku, obklopenou pralesem, nad nímž se zvedají kopečky.“ Daniel Z. svůj nejpůsobivější zážitek absolvoval na jedné z překážkových drah: „Plazili jsme se pod ostnatým drátem a najednou jsem si všiml, že kolega, který ten drát drží nohama a zbraní, má na břiše stočeného hada. Instruktoři výcvik přerušili, klackem hada sundali, ten odplaval a my jsme mohli pokračovat.“ Každému z brněnských studentů byl přidělen „body“, který mu měl napomáhat

s komunikací. Jenže rotmistr Z. se musel obejít téměř bez této pomoci: „Můj „body“ na kurs vůbec neodjel, protože se zranil. Ten, co ho měl nahradit, spadl z jedné překážkovky hned třetí den a odvezli ho do nemocnice. Nezbylo mi než sledovat, co nám instruktor ukazuje a po nějakých pěti šesti dnech už jsem měl představu, co po nás instruktoři chtějí.“ Součástí prvních dnů kurzu je spolu s nácvikem překonávání překážkových drah s fyzickou zátěží i seznámení s prostředím, kde akce probíhá, a se způsoby, jak se vyrovnat s jeho nástrahami. Účastníci se učí poznávat jednotlivé rostliny a zvířata. Instruktoři každý

rok připravují jejich ochutnávku. „Pro mě byl ohromný zážitek ochutnat ovoce, které jsem nikdy nejedl a zažít chuť, které člověk z žádného k nám dováženého ovoce nepozná. To stejné platí pro ochutnávku zvířat jako je kajman, anakonda, tapír a ostatní zvířecí obyvatelé pralesa,“ popisuje další z výjimečných zážitků rotmistr D.

Čtyři dny v džungli

Všechny takto nabyté znalosti jsou přípravou na vyvrcholení kurzu, kterým je již zmíněná čtyřdenní zkouška přežití. V jejím rámci jsou jednotlivé skupiny vysazeny téměř bez výstroje přímo do džungle. „Jak bývá obvyklé, vzali nám i tkaničky do bot, ovšem my jsme si navlíkli náhradní tkaničky od blůzy. Francouzi zas použili jinou vychytávku – na mačetě měli namotaný provázek jako ochranu rukojeti, což nám instruktoři nechávali. Obecně platilo to okřídlené každý svého štěstí strůjcem, a tak některým nezbylo, než si boty zavázat liánou,“ vzpomíná Marek D.

Během zkoušky přežití plní jednotky předem stanovené úkoly, za něž získávají body do celkového hodnocení. Musí vyrobit pasti na zvířata, lovecký posed, vykopat díru na odpadky, či postavit vor pro zpáteční cestu přes řeku. Úplně prvním úkolem však bylo zbudovat si přístřešek. Jak uvádí četař H., neobešlo se to bez problémů: „Na místě nás vysadili až po obědě, zhruba kolem druhé hodiny, takže nebyl čas na vybudování přístřešků pro všechny, v našem případě tedy pro 22 lidí. Takže jsme zřídili jen jeden úkryt a museli jsme se tam na první noc vejít všichni. Až další den jsme stihli postavit druhý přístřešek, přístřešek pro oheň a to ostatní, co po nás instruktoři chtěli.“

A nároky měli instruktoři nemalé. Požadovali třeba, aby byl tábor označen cedulí s vyřezaným názvem příslušné jednotky. A jak uvádí rotmistr Z., to nebylo všechno: „Chtěli po nás, aby ten camp měl nějaký vzhled, takže v něm měly být zřízeny pěšinky. Ukázali nám rostlinu,

Příprava na transport raněného

Ochutnávka pralesní flory a fauny

kteřá má fosforeskující lýko, a tou jsme si cestičky na noc značili."

Na rozdíl od instruktáže na základně už brnění ští studenti během zkoušky příliš nových chutí nepoznali. „Podařilo se nám chytit jenom relativně malou, tak třisetgramovou rybičku. To na sedmnáct lidí v naší jednotce nebylo příliš. Tak jsme si alespoň uvařili rybí polévku," říká rotmistr D., ale dodává, že všem pomohla znalost ovoce, získaná během předchozí instruktáže: „Našli jsme dva druhy, ten první se dá jen vysát a ze štávy člověk získá cukr a nějaké vitamíny, to bylo velice výživné. A pak jsme našli bahenní rostlinu, jejíž plody se dají uvařit

a chutnají jako brambory. Nebylo toho moc, ale člověk měl radost, že se aspoň trochu nají."

Mezi nejlepšími

Zkouška přežití pak vrcholí zpáteční cestou přes řeku na voru, který si jednotlivé skupiny v rámci stanovených úkolů samy sestavují. A jako bonus následuje skok do řeky z mostu, vedoucího dvanáct metrů nad hladinou. Tím však namáhavý program zdaleka nekončí. Unavení účastníci kurzu procházejí na základně jednotlivými zkušebními stanovišti a instruktóři je testují z dovedností a znalostí, jejichž výuka byla náplní kurzu.

Díky dosaženým výsledkům obsadili studenti Univerzity obrany ve svých jednotkách dvě druhá a jedno osmé místo. Jak se však všichni tři noví držitelé jaguárů shodují, různé skupiny měly rozdílnou úroveň, a proto konečné pořadí není zcela vypovídající. Co však dokládá obtížnost absolvovaného kurzu, je fakt, že skoro čtyřicet procent účastníků si nakonec svého jaguára z džungle neodvezlo, ať už ze zdravotních důvodů, nebo kvůli nedostatečným výsledkům.

Domino

Posádku v Práslavicích navštívil pověřený náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic MO Filip Říha a delegace členů oddělení projektu pořízení bojového vozidla pěchoty v čele s plukovníkem Ctíradem Gazdou. Útvaru se týkají modernizační projekty, které resort obrany připravuje. Delegace si prohlédla park vojenské techniky, prostory s výcvikovými trenažéry, garáže bojové techniky i myčky vojenských vozidel a také všechny varianty současného bojového vozidla pěchoty BVP-2, která mají být v budoucnu nahrazena.

V minigalerii Vojenského ústředního archivu byla otevřena výstava autorů Václava Vachovce a Jana Koláře „Tudy k badatelně“. Jejím ústředním motivem jsou dělostřelecké zapalovače. Samotné výstavě předcházela nesmírná přípravná fáze nejen všech artefaktů, ale autoři prostudovali všechny dostupné prameny, k nimž patří i fondy a sbírky Vojenského ústředního archivu – Vojenského historického ústavu. Bádali mimo jiné ve vojenských předpisech od Rakouska-Uherska přes předpisy 1. republiky, „vorschriftly“ německé branné moci až po předpisy totalitního Československa. Návštěvníci si tak mohou prohlédnout jak delaborovanou munici, tak i fragmenty a nálezy z munice použité a vybuchlé s přesnou identifikací a popisky. Autoři výstavy tak skloubili své profesionální znalosti s teoretickými vědomostmi získanými studiem v archivu. Výstava se z Vojenského ústředního archivu přesune do prostor Komorního hrádku u Chocerad.

Premiér Andrej Babiš v doprovodu ministra obrany Lubomíra Metnara a náčelníka GŠ AČR armádního generála Aleše Opaty navštívil 601. skupinu speciálních sil. Jednotka premiérovi představila své schopnosti a zkušenosti v rámci dynamických ukázek záchran rukojmí za podpory leteckého odřadu pro speciální operace, nácvičku napadení při ochraně VIP a útoku na vozidlo. Premiér si také prohlédl materiál, techniku a další vybavení 601. skupiny speciálních sil.

Ministr obrany Lubomír Metnar se v Bratislavě a Brezové pod Bradlom zúčastnil pietních vzpomínek u příležitosti 100. výročí úmrtí Milana Rastislava Štefánika. Součástí programu bylo také společné jednání ministrů obrany České republiky, Slovenské republiky a Francie o spolupráci. Ministři se věnovali otázkám bilaterální spolupráce, společnému nasazení v zahraničních operacích, prohlubování evropské obrany a spolupráci v rámci NATO. Dalšími tématy bylo NATO jako základ obrany a bezpečnosti, boj proti terorismu a podpora alianční iniciativy připravenosti.

Letecké muzeum Kbely, které je součástí Vojenského historického ústavu Praha, zahájilo začátkem května již 51. muzejní sezonu. Tisíce návštěvníků hned první den zaplnily hangáry a další plochy v areálu muzea. K vidění bylo mnoho výjimečných exponátů, navíc se představily i historické automobily značky Aero a v blízkosti létal také historický letoun Jak-11. Zahajovací den byl věnován historii československého letectva v letech 1918–1924. Významným tématem bylo připomenutí sta let od smrti Milana Rastislava Štefánika a ředitel VHÚ plukovník Aleš Knížek představil účastníkům unikátní exponát – kanon, na jehož lafetě bylo vezeno Štefánikovo tělo při jeho pohřbu na jaře 1919. Letecké muzeum Kbely bude mít otevřeno každý den kromě pondělí, a to od 10 do 18 hodin. Vstup do muzea je zdarma.

Vojenská policie ve spolupráci s organizací zabývající se bezpečností silničního provozu BESIP simulovala přesuny těžké vojenské techniky

Akce Kámen

V roce 2016 došlo v blízkosti města Tábor k nešťastné shodě událostí, které vyvrcholily dopravní nehodou pěti Pandurů a vznikem škody nemalého rozsahu. Vojenská policie (VP) a zejména Velitelství Vojenské policie Tábor se dlouhodobě snažilo o mediální kampaň, která by seznámila širokou veřejnost s tím, jak se má chovat při průjezdu kolony vojenských vozidel doprovázených Vojenskou policií. To se povedlo díky dlouhodobé spolupráci s koordinátorkou BESIP pro kraj Vysočina Veronikou Vošickou Buráňovou.

Společná akce VP a BESIP s názvem „Kámen“ se po dlouhých přípravách uskutečnila 24. dubna 2019 na bývalém letišti u obce Kámen. Hlavní náplní této dopravně-preventivní akce byla simulace přesunu jednotek ozbrojených sil. Tu by nebylo možné připravit a uskutečnit bez výborné spolupráce s příslušníky 42. mechanizovaného praporu.

Cílem této akce bylo řídičům osvětlit problematiku přesunů vojenských kolon v běžném provozu. Jednotky Armády České republiky (AČR)

mohou řídiči na silnici potkat běžně v průběhu celého roku, kdy se po našem území přesouvají z důvodu plnění služebních úkolů. V současné době se již mohou setkávat i s přesuny zahraničních armád. V obou případech bývají kolony zpravidla doprovázeny Vojenskou policií.

Ačkoli zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, uvedenou problematiku řeší, většina řídičů přesto neví, jak se chovat, pokud kolonu doprovázenou vozidly s právem přednosti v jízdě potká. „Neohleduplnost řídičů, ať už jde o nebezpečné předjíždění, zakázané zařazování se do kolon či nerespektování pokynů příslušníků VP, může významně ohrozit bezpečnost silničního provozu,“ řekl řídičí akce, Vojenský policista major Robert Netrval.

Při vyhodnocování kritických bodů uvedené problematiky nelze opomenout ani technický faktor. Z hlediska účelu použití má bojová technika odlišnou konstrukci. Výhled řídiče z bojového vozidla je značně omezen. Rozhodne-li se řídičí civilního automobilu z nějakého důvodu neoprávněně zařadit do vojenské kolony, řídičí

bojového vozidla jej nemusí vidět. Obdobně lze pohlížet na rizikové vstupování chodců do vozovky.

Vojenská kolona na akci „Kámen“ byla složena z vozidel Land Rover Defender 110, z pěti kolových bojových vozidel pěchoty Pandur II a jednoho vozidla Tatra 810. Doprovod kolony byl ze strany Vojenské policie zabezpečen motocyklem BMW 1200GS a dvěma vozidly Škoda Octavia. Jak uvedl řídičí akce Robert Netrval, zařazení motocyklu mezi doprovodná vozidla Vojenské policie je vzhledem k jeho rozměrům a manévrovacím schopnostem velkým přínosem pro bezpečnost a plynulost silničního provozu.

Samotné ukázky

Jednotlivé ukázky potvrdily, že pokud se kolona o délce 960 metrů pohybuje rychlostí 40 km/h, potřebuje řídičí automobilu jedoucí rychlostí 90 km/h k předjetí kolony 72 sekund a vzdálenost 1 800 metrů. Při nuceném náhlém brzdění z rychlosti 70 km/h

osobní automobil zastaví na dráze 21 metrů, kdežto bojové vozidlo na dráze 39 metrů.

„V běžných podmínkách se na komunikacích pohybují kolony vozidel zpravidla dvakrát až třikrát delší, takže bezpečné předjetí těchto kolon je na silnicích I. a II. třídy v našich podmínkách nereálné,“ upřesnil Netrval.

Řidiči, jež chtějí předjet kolonu, tuto situaci často špatně odhadnou a po zahájení předjížděcího manévru zjistí, že nezvládnou celou kolonu předjet. Aby nedošlo k čelnímu střetu s protijedoucím vozidlem, zařadí se do kolony. Tím však dojde ke zkrácení vzdálenosti mezi jednotlivými vozidly v koloně na polovinu a z toho plynoucí zkrácení brzdě vzdálenosti. „Tímto riskantním manévrem řidiči ohrožují nejen sebe a své okolí, ale dopouštějí se zároveň přestupku, za který mohou být sankcionováni až do výše 2 000,- Kč,“ zdůraznil major Robert Netrval.

Pro dokumentaci podobného typu přestupků slouží Vojenská policie novým vozidlovým informačním systémem V ISVP, kterým jsou vozidla VP vybavena. Součástí tohoto systému jsou kamery umístěné ve vozidle umožňující monitoring prostoru před vozidlem i za vozidlem.

Co mít tedy při střetu s kolonou ozbrojených sil na paměti?

- Nepředjíždějte kolonu, pokud nemáte k dispozici dostatečně dlouhý dráhový a časový úsek
- Do kolony se nikdy nezařazujte
- Dbejte pokynů vojenských policistů

Dopravně-bezpečnostní akce „Kámen“ se setkala se značnou podporou nejvyšších stupňů velení resortu obrany a těšila se silnému zájmu médií. Nezbyvá než doufat, že snaha Vojenské policie zaměřená na problematiku vojenských kolon a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu padne na úrodnou půdu. Napomoci předcházení podobným nehodám by mimo jiné mělo i zveřejnění těchto testů v některých televizních motoristických pořadech.

Text: npor. Nikol Hájková, foto: autorka a kpt. Dušan Vítů

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

1. SKUPINA ODDĚLENÍ OCHRANY OSOB OCHRANA MINISTRA OBRANY

Velitel Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha vyhláší výběrové řízení na obsazení systematizovaných míst:

Starší inspektor Oddělení ochrany osob (hodnost praporčík)
Inspektor Oddělení ochrany osob (hodnost nadrotmistr)

POŽADUJEME

- ▶ minimálně 2 roky služby u AČR nebo jiných bezpečnostních sborů
- ▶ zdravotní klasifikace A - schopen bez omezení
- ▶ řidičský průkaz skupiny B – praxe v řízení vozidel
- ▶ trestní bezúhonnost
- ▶ fyzická zdatnost, psychická odolnost
- ▶ schopnost práce v malém organickém týmu
- ▶ bezpečnostní prověrka na stupeň Tajné (předpoklad jejího získání)
- ▶ schopnost komunikace v anglickém jazyce (minimálně Stanag SLP 1)

NABÍZÍME

- ▶ možnost podílet se na osobní ochraně ministra obrany
- ▶ adekvátní platové ohodnocení
- ▶ účast na zahraničních cestách delegací ministra obrany
- ▶ účast v zahraničních operacích

V PŘÍPADĚ ZÁJMU ZAŠLETE

- ▶ strukturovaný profesní životopis a fotografii
- ▶ motivační dopis

KONTAKTNÍ OSOBA

- ▶ kpt. Zdeněk POUL
- ▶ tel: +420 728 414 131
- ▶ mail: pouzl@army.cz

Předpokladem pro udržení a rozvoj schopností AČR by mělo být nejen rychlé pořizování vojenské techniky, ale také permanentní řešení inovací

Vliv prostředí a technologií

Rozvoj ozbrojených sil (OS) je zejména v posledních letech výrazně ovlivňován nejen měnícím se bezpečnostním prostředím, ale také dynamickým rozvojem technologií a nových přístupů k vedení konfliktů (stále sofistikovanější vedení „hybridních válek“ včetně nepřátelských kybernetických aktivit).

Z vojenského hlediska je stále obtížnější předvídat a definovat budoucí operační prostředí. Lze předpokládat, že s měnící se politickou a ekonomickou situací ve světě bude docházet k vytváření aliancí propojených jak společnými zájmy, tak sdílením společných rizik a hrozeb. Přes řadu neznámých činitelů budoucího vývoje bude výstavba AČR vycházet z potřeb obrany vlastního území a zájmů ČR i ze spojeneckých závazků.

I když bychom se neměli připravovat na války minulé, řada historických zkušeností by se připomínat měla. Jednou z historických zkušeností, která má opodstatnění i pro budoucnost, je využívání navzájem se doplňujících a podporujících ozbrojených složek/druhů sil, systémů a technologií. Tato činnost je označována termínem vedení společné operace.

V minulosti byla jedním z příkladů tohoto komplexního přístupu např. bitva u Kurska, kde na obou stranách vedla k úspěchu součinnost mezi jednotlivými složkami, zejména tankovými, motorizovanými jednotkami, dělostřelectvem a letectvem. Významnou roli pak sehrála logistika (především přísun munice a opravy nepojízdné techniky), ale také činnost ženijních jednotek. Ženijní jednotky na straně německého Wehrmachtu plnily především úkoly ve zřizování průchodů v zátarasech, hlavně v minových polích. Sověští ženisté se pak podíleli nejen na přípravě obrany, ale během bitvy dokázali v místech průlomů pokládat minová pole před postupujícími německými jednotkami. Citelné ztráty, zejména tankovým jednotkám, způsobily letouny obou bojujících stran (Sověti úspěšně používali nové protitankové pumy a Němci 37mm kanony). Významnou roli dále sehrával průzkum a spojení (včasné předávání zpráv), ale také zkušenosti a odhodlání, a to jak u velitelů, tak na úrovni jednotek. V této bitvě, na kterou se obě strany důkladně připravily, pak nakonec rozhodla početní převaha.

Komplexní přístup bude výrazně determinován schopností jednotek vzájemně komunikovat a spolupracovat, tzn. neustále bude potřeba vylepšovat úroveň interoperability. Efektivita nasazení OS bude vedle tohoto komplexního přístupu závislá zejména na optimální struktuře jednotek, jejich vybavení, výcviku, zkušenostech a schopnostech využívání informačních systémů a nových technologií. Na výsledek operací bude mít značný vliv flexibilita OS, což lze také definovat jako schopnost adaptovat se na měnící se situaci. S touto schopností přímo souvisí modulární uspořádání jednotek a bojových systémů, což umožňuje reagovat co nejefektivněji na danou situaci.

Rostoucí dynamika vývoje technologií a nových bojových systémů generuje nové

požadavky na adaptaci systému velení a řízení, jenž bude schopen přijímat nezbytná opatření pod časovým tlakem či téměř okamžitě. Řešení rostoucích požadavků na rychlost a kvalitu rozhodování bude v blízké budoucnosti s velkou pravděpodobností spojeno s vývojem a používáním umělé inteligence (UI). Právě v současné době, kdy probíhá tzv. digitální revoluce, se do středu pozornosti dostává snaha o využívání UI. V této souvislosti lze zaznamenat nejen naděje na řešení našich „problémů“, ale také obavy ze soupeření států o převahu v oblasti UI, coby rozhodujícího faktoru k získání převahy nad protivníkem.

Pokrok ve využívání UI bude znamenat také nové perspektivy v nasazování robotických prostředků, které budou stále více autonomní a s možností působení na stále větší vzdálenosti. Další důležitou oblastí spojenou s UI bude kybernetická obrana nebo spíše „kybernetický boj“.

Vývoj řady technologií na špičkové úrovni a některé nákladné bojové systémy si budou moci dovolit jen ty nejbohatší státy. Na druhé straně však některé nové technologie (např. 3D tisku) mohou vést k vývoji levnějších prostředků splňujících požadované schopnosti.

V případě rozvoje struktury AČR a pořizování její výzbroje je nezbytná vzájemná součinnost mezi jednotlivými subjekty Generálního štábu a Ministerstva obrany. Musí být jasně definovány nejen požadované schopnosti, ale také jejich rozvoj je potřeba řešit v rámci vzájemné komunikace s vyústěním příslušného rozhodnutí. Například v případě pořizování nových minometů je potřeba rozhodnout, zda půjde o pásový či kolový podvozek, zda budeme požadovat minomet se schopností přímé palby apod. Na počátku rozhodovacího procesu by měl stát požadavek na roli tohoto prostředku v rámci taktického nasazení příslušné jednotky v souladu s platnými doktrínami, vojenskými předpisy a příslušnými standardními operačními postupy (SOP).

Lze stěží očekávat, že některé bojové systémy budou dosahovat životnosti až padesát let jako doposud. Předpokladem pro udržení a rozvoj schopností Armády ČR by mělo být nejen včasné a rychlé pořizování vojenské

techniky a materiálu, ale také permanentní řešení inovací, tzn. také efektivní využívání vlastního výzkumu a vývoje.

V souvislosti s vývojem zbraňových systémů a technologií bude potřeba přijímat nová opatření v oblasti budování AČR. A ta nebudou vůbec jednoduchá. Již nyní musíme přemýšlet například nad obranou proti hypersonickým řízeným střelám či „levným“ bezpilotním systémům.

Předpokladem pro vyzbrojování AČR moderními prostředky, včetně jejich údržby a logistického zabezpečení, je úzká a efektivní spolupráce s domácím obranným průmyslem a vědeckými institucemi. Jedině intenzivní součinnost a vzájemná podpora těchto subjektů může vytvořit optimální předpoklady pro rozvoj AČR v souladu s rostoucími požadavky okolního světa.

Ústřední vojenská nemocnice si během simulované havárie letounu na ruzyňském letišti prověřila svůj traumaplán

Příjem 24 zraněných za hodinu

Dne 17. 4. 2019 v 13:00 hod. došlo při přistání dopravního letadla Boeing B737- 800 společnosti Smartwings na letišti V. Havla k nehodě letounu. Oheň, dým, sténání, desítky zraněných. První odhady: zraněno přes 100 cestujících. Jednotky IZS zahajují okamžitě záchranné práce. Záchranná služba hl. m. Prahy aktivuje traumatologický plán.

Pro ÚVN vše začíná v 13:19 hod., kdy přijímá kontaktní místo Emergency od záchranné služby vyrozumění o nehodě a požadavek na příjem přibližně 20 zraněných. ÚVN příjem potvrzuje. Okamžitě spouští přípravy. V 13:22 aktivuje nemocnice svůj traumaplán. Je vyhlášen II. stupeň s možností přechodu na nejvyšší, třetí stupeň aktivace. Jsou svolávány traumatýmy, připravuje se materiál, operační sály, lůžka... Pouhých 10 minut a žlutě, modře a zeleně označené týmy jsou na svých místech. Připraveni jsou chirurgové, anesteziologové, radiolog, ortoped, neurochirurg, sestry, sanitáři, transportní týmy...

Hlavní dění se odehrává na akutní hale Emergency. Chvilku čekání na první zraněné vyplňuje kontrola, zda je vše připraveno. Před 14. hodinou informuje záchranná služba o předpokládaném přistání vrtulníku. Vedoucí lékař vydává pokyny k příjmu na heliportu. V 14:04 dosedá vrtulník se dvěma těžce zraněnými. Neodkladná péče je u obou nezbytná. Týmy přebírají raněné, převážejí je do centra dění – na akutní halu. Tři, čtyři minuty, a jsou v cíli. Do toho v 14:05 přijíždějí k hale i první sanitky. Nastává třídění pacientů. „Základní označení pacientů udělala záchranná již na leštišti. Rozdělila je na červené, zelené a žluté.

Červení jsou neodkladní, ty musíme okamžitě a bez prodlevy ošetřit. Žlutí jsou naléhaví, tedy téměř okamžitá léčba a pak zelení, kteří nejsou urgentní a mohou být ošetřeni až jako poslední v řadě. Pacienti také mohou být označeni modře a to jsou beznadějně stavy, jejichž léčba vyžaduje rozsáhlé a komplikované výkony s malou šancí na přežití. Pokud se jedná o zemřelé, ti jsou označeni černě. Na místě neštěstí mohou někoho vyhodnotit jako zeleného, ale během cesty se stane žlutým, nebo i červeným, proto při přebírání pacientů od záchranné služby provádíme opět triáž – třídění podle aktuálního stavu

při příjmu," popisuje vrchní sestra Emergency Marie Vobořilová postup při třídění pacientů. Týmy se ujímají zraněných. Vše jde ráz na ráz. První pacienti už jsou vyšetřeni a ošetřeni a putují na operační sál. Do toho dosedá vrtulník podruhé. Bohužel tady už zdravotníci nezasahují, u obou pacientů je při přepravě vrtulníkem konstatován exitus. I k tomu při reálných nehodách dochází.

Na akutní halu Emergency mezitím přivázejí sanity další a další zraněné. Pokračuje třídění. Ruch, napětí, rychlost – vyšetření, diagnostika, transport na sály. Jeden úkon za druhým. Bez secvičenosti týmů by to nefungovalo. A další sanity s pacienty. Vše je pečlivě zaznamenáváno. V jednom okamžiku je dopraveno k příjmu osm zraněných, třídící skupiny označují pacienty a předávají je k ošetření. Na místě jsou i kaplan a psycholog připraveni pomoci, kde je třeba. „Jsem tu, abych se věnoval například rodinným příslušníkům, kteří by potřebovali podporu duchovní nebo psychologicko-spirituální, pozván bych byl například také v případech, pokud by byla blízkými vyžádána podpora při úmrtí," přibližuje vojenský kaplan ÚVN mjr. Jan Blažek.

Záchranka hlásí dopravu posledního pacienta. Týmy dodělávají svou práci. V 15:10 je traumaplán ukončen. Celkem v ÚVN traumaty ošetřily 24 raněných, polovina z nich měla závažná mnohočetná poranění.

Nezasvěcený člověk mohl nabýt dojmu skutečné události. „Tragická nehoda na letišti byla našťastí fingovaná a aktivace traumaplánu byla pouze cvičná. Letiště pořádalo pohotovostní cvičení svých bezpečnostních a provozních složek AIRCRAFT EVAC 2019 společně se složkami IZS. ÚVN využila nabídky spolupráce a navázala návčivkem traumaplánu – od aktivace až po předání pacientů do specializované péče. Takže šlo o plánovanou aktivitu. Informace o ní jsme personálu předem nesdělovali, aby byly podmínky návčivku co nejbližší reálné situaci," popisuje majorka Lucie Vítová z odboru bezpečnosti a krizového řízení ÚVN, která se společně s vrchní sestrou a primářem Emergency a dalšími členy krizového řízení podílela na přípravě scénáře tohoto cvičení. „Náměty cvičení jsou předem stanovené a vycházejí z plánu činnosti ÚVN na daný rok. Pokud je cvičení v součinnosti s jinými jednotkami, oslovíme je s žádostí o zapojení se do samotného cvičení, projednáme s nimi realizaci námětu, stanovíme úkoly a cíle, metodická zaměstnání, koordinační porady a celý proces přípravy až k samotné realizaci daného cvičení," popisuje majorka Vítová. „Toto cvičení bylo mimořádné množstvím složek, které do něj byly zapojeny. Ojedinelá byla i navčivovaná situace: k havárii letounu statisticky dochází vzácně. Zvládnutí takové nehody na vysoké profesionální úrovni ale znamená souhru všech bezpečnostních složek a IZS na místě nehody s návčivností

na poskytnutí bezchybné odborné péče v nemocnici. Proto jsou takto koncipovaná cvičení důležitá, abychom v případě potřeby vždy odvedli profesionální práci," vysvětluje dále Lucie Vítová. „Za velmi důležitou součást pak považujeme analýzu a vyhodnocení průběhu cvičení. Již od počátku návčivku jsou přítomni určení zaměstnanci z oboru krizového řízení, kteří po dobu cvičení zaznamenávají celý průběh. Totéž sledují ze svého odborného pohledu i ti, kdo jsou do cvičení zapojeni. Společně pak vyhodnocujeme poznatky, podněty, návrhy, na jejichž základě případně upravíme postupy při aktivaci traumaplánu a při následném cvičení bychom se zaměřili na prověření těchto nově zvolených postupů," popisuje Lucie Vítová.

A závěry? „Není nutné měnit postupy, jsou nastaveny tak, že ze strany ÚVN dokážeme zajistit stoprocentní poskytnutí zdravotní péče při hromadném příjmu zraněných osob. Shodli jsme se, že důležité je, aby každý znal perfektně svou roli. Proto se dále budeme zaměřovat

na proškolení jak nově přichozích zaměstnanců, tak všech zainteresovaných odborných oddělení naší nemocnice. No a za důležité považujeme i nadále cvičit, cvičit, cvičit," uzavírá Lucie Vítová.

Traumatologický plán ÚVN Praha má nemocnice podrobně zpracovaný již od roku 2008. Cvičení s různými náměty je zpravidla pořádáno dvakrát do roka. Úkolem samotného návčivku je vždy prověřit sešranost traumatologických a transportních týmů, třídících, operačních a pracovních skupin zajišťujících zdravotnickou péči a funkčnost nastavených postupů.

Poslední reálná aktivace traumaplánu se v ÚVN uskutečnila v souvislosti s havárií autobusu v lednu loňského roku.

Kbelská základna má certifikovaného display pilota vrtulníku W-3A Sokol

Nejvyšší ukáзка pilotáže

Po šestileté odmlce má základna opět svého display pilota vrtulníku W-3A Sokol. Své letecké umění předvede především na leteckých dnech. Major Petr Šafařík strávil ve vzduchu více než 2 500 letových hodin a certifikován byl na konci března tohoto roku.

Stát se takzvaným display pilotem znamená umět předvádět letadlo, v tomto případě vrtulník, a jeho schopnosti manévrovat. Jde o takzvanou vysokou pilotáž. Cesta k tomu cíli však není nijak jednoduchá a znamená rozsáhlou teoretickou i praktickou přípravu. V rámci teoretické přípravy musí pilot velmi důkladně a podrobně nastudovat odpovídající předpisy a znát technické možnosti a limity svého typu vrtulníku. S tím souvisí teoretické a praktické zvládnutí řešení zvláštních případů za letu, které by mohly během ukázky nastat a mohly mít vliv na bezpečnost přihlížejících diváků.

Bezpečnost je prioritou

„Bezpečnost celé ukázky je prioritou. Display pilot musí být připraven na všechny skutečnosti, které by mohly během vystoupení nastat. Samozřejmě součástí teoretické

přípravy je také čerpání zkušeností a poznatků od předchozích display pilotů,“ vysvětlil major Petr Šafařík s tím, že piloti si svou individuální ukázkou nevymýšlejí. „Manévry v sestavě jsou víceméně dány, pilot si jen může jednotlivé prvky různě poskládat, podle toho, jak mu to v prostoru ukázky vyhovuje. Pilot musí ukázkou před sezonou nadřilovat,“ dodal major Šafařík. Pokud všechny tyto fáze zvládne, může se přikročit k samotné certifikaci, tedy přezkoušení pilota během ukázkového letu inspektorem Odboru dohledu nad vojenským letectvím. Display pilot je na své pozici zpravidla tři roky. Pro majora Šafaříka je to již druhý turnus. Jako display pilot vrtulníku W-3A Sokol působil již v letech 2010–2013.

Vysoká úroveň leteckého umění

Role display pilota je spojena zejména s vysokou úrovní leteckého umění a psychickou

A fakta

Major Petr Šafařík

Do Armády ČR nastoupil v roce 1996. Bakalářské studium oboru vojenský pilot na Univerzitě obrany v Brně ukončil v roce 2000. Po ukončení studia v roce 2000 ještě dokončoval letecký výcvik v Pardubicích a od roku 2001 přešel k letecké základně v Přerově, kde se přeškolil na transportní vrtulníky Mi-171. Ještě téhož roku byl přeložen k odloučené vrtulníkové letce do Líní u Plzně, kde začal létat na typu W-3A Sokol. V letech 2002–2005 si dodělal magisterské studium na Univerzitě obrany. O tři roky později absolvoval kurz Aviation Captains Career Course na základně Fort Rucker ve státě Alabama. Po návratu nastoupil k 243. vrtulníkové letce 24. základny dopravního letectva v Praze Kbelských, kde postupně prošel funkcemi kapitána vrtulníku a velitele 4. roje. V roce 2014 působil jako velitel 12. poradního leteckého týmu v Afghánistánu. V dubnu 2015 byl převelen na Generální štáb AČR. O čtyři roky později se vrátil zpět na základnu do Kbel jako náčelník oddělení bojové přípravy letectva 24. křídla 24. základny dopravního letectva. V současné době má nalétáno více než 2 500 letových hodin, z čehož více než 2 100 letových hodin odlétal právě na vrtulníku W-3A Sokol.

i fyzickou zátěží. Vzhledem k tomu, že se letová ukáзка pohybuje na limitech letové obálky vrtulníku a pilotových možností, klade velký nárok na techniku pilotáže. Ukázky na veřejnosti proto nejsou určeny pro začínající piloty. Major Šafařík bude se svým strojem W-3A Sokol k vidění na akci Helicopter Show v Hradci Králové a na Dni otevřených dveří v Časlavi, v červnu na Aviatické pouti v Pardubicích, na Dnech NATO a Dnech Vzdušných sil AČR v Ostravě a na dalších akcích pořádaných Armádou České republiky.

Text: kpt. Zuzana Špačková, Michal Voska,
foto: Jiří Pěvřátel, archiv mjr. Šafaříka

Předání pacienta určeného k transportu

Vigorous Warrior 2019

Černomořský přístav Konstanca nebo podzemní dráha v Bukurešti a další dvě lokace v Rumunsku. To byla místa, kde se v rámci mezinárodního cvičení Vigorous Warrior 2019 uskutečnily téměř dvě tisícovky incidentů z humánní i veterinární medicíny. Během pěti dnů se do nich zapojilo přes dva tisíce vojáků a civilistů z třiceti osmi zemí složených z členů NATO a dalších partnerských států.

Na cvičení se podílelo také pětadvacet specialistů Vojenského veterinárního ústavu Hlučín a Ústavu vojenského zdravotnictví – odboru biologické ochrany Těchonín.

Veterinární jednotka bodovala

Rumunsko je největším chovatelem psů v Evropě. Kromě psů domestikovaných je v této zemi také velká populace psů toulavých, a to i v prostorách vojenských základen. S tímto problémem se v rámci svých zahraničních misí setkávají i naše jednotky nasazené v jednotlivých zemích.

„Pro nás to byla historicky první účast na takovémto koaličním cvičení,“ konstatuje podplukovník Marek Dolanský z české veterinární jednotky. „Oproti ostatním cvičícím jsme plnili nejenom úkoly fiktivní rozehry v rámci jednotlivých scénářů, ale zároveň jsme si vyzkoušeli přímo v akci reálnou veterinární činnost. K našim úkolům patřila i redukce populace toulavých psů na vojenské základně formou

Velín mobilní hospitalizační jednotky

Veterináři při reálné péči o cvičící psy

kastrace a jejich následné vrácení do původního prostředí. A právě tento úkol musí čeští vojenští veterináři plnit prakticky na všech zahraničních operacích v místě nasazení.“

Česká veterinární jednotka si přivezla do Rumunska polní veterinární pracoviště, které je schopné poskytnout veterinárním lékařům a technikům kompletní zázemí veterinární ordinace včetně operačního sálu. To umožňuje nejen realizaci komplexní veterinární péče o zvířata, ale také zajištění hygienické kontrolní činnosti v místě jejího operačního působení.

Naši specialisté v týmu s Brity

Druhou část českého týmu tvořili specialisté biologické ochrany s mobilní hospitalizační jednotkou. Ta zvyšuje výraznou akceschopnost českých specialistů při zajištění nezbytné péče a bezpečné izolace vojenským i civilním osobám nakaženým zvláště nebezpečnými infekcemi, jako jsou například různé exotické nemoci či nákazy vyvolané biologickými zbraněmi. Společný tým proto odborníci z Těchonína vytvořili s britskými kolegy, kteří disponují ve svém vybavení transportním izolačním lůžkem, umožňujícím přepravu pacienta formou STRATEVAC (STRATegic EVACuation – vzdušný odsun na velké vzdálenosti osob s vysoce nakažlivou infekcí, například ze země zasažené válkou nebo katastrofou obvykle do vlasti ze zdravotních či bezpečnostních důvodů).

„Mohli jsme si tak vyzkoušet předání pacienta s vysoce nakažlivou infekcí z naší mobilní hospitalizační jednotky do péče britských

kolegů, kteří by v případě ostrého nasazení měli za úkol odsun takto zajištěného a izolovaného pacienta z ohroženého území do místa určení,“ popisuje konkrétní situaci spolupráce českých specialistů z odboru biologické ochrany Těchonín kapitán Rudolf Beňo. „Pro nás je vytvoření těchto odborných týmů v rámci společného nasazení velmi cenné. Je důležité procvičit a především sladit a nadřizovat společné postupy.“

Aktuální téma – spalničky

Do cvičení se kromě českých veterinářů a specialistů biologické ochrany zapojili do celé organizace i příslušníci české vojenské zdravotnické služby. Působili v rámci mezinárodního řídicího nebo hodnotícího štábu. „Naše zdravotnické schopnosti a vybavení, které může Armáda České republiky našim aliančním partnerům nabídnout, jsou určitým unikátem a pro naše spojence jsme v tomto směru velmi ceněni a uznáváni,“ konstatuje ředitel Agentury vojenského zdravotnictví ASČR brigádní generál Zoltán Bubeník. „Naše schopnosti jsou oceňovány nejen pro vybavení a techniku, ale především jsou naši zdravotničtí specialisté a odborníci z řad lékařů, veterinářů i techniků a dalších důležitých profesí nejen uznávanými odborníky u nás doma, ale špičkami ve svém oboru i ve světě.“

„Vytváření společných národních týmů je pro Alianci i pro českou armádu velmi cennou zkušeností. Nejenom pro vzájemnou komunikaci, ale i pro tu skutečnost, že každá země poskytne svou unikátní schopnost, která se v případě společného ostrého nasazení spojí

Transport pacienta s nebezpečnou nákazou

v jeden fungující celek. V případě simulovaných krizových scénářů cvičení se objevují aktuální situace i z jednotlivých států. Cvičení Vigorous Warrior 2019 v Rumunsku tak reagovalo i na epidemii spalniček, které jsou nyní v rámci epidemického výskytu pro naši republiku aktuálním tématem číslo jedna,“ dodal na závěr generál Bubeník.

Text: Jana Deckerová a kpt. Lada Ferkálová
foto: archiv Agentury vojenského zdravotnictví AČR

Představujeme
nového ředitele
KVV Jihlava
plukovníka
gšt. Ladislava Sekana

Pomalu docházejí vycvičené zálohy

Počátkem dubna letošního roku se novým ředitelem Krajského vojenského velitelství (KVV) v Jihlavě stal plukovník gšt. Ladislav Sekan. Při této příležitosti jsme mu položili několik otázek.

S jakými úmysly a předsevzetími přicházíte do této funkce?

V první řadě bych chtěl navázat na výsledky práce mého předchůdce plukovníka Jana Ňachaje a pokračovat v kvalitním plnění úkolů ve všech funkčních oblastech. Dále se zaměřím na rozvíjení aktivní zálohy v kraji Vysočina. Tento úkol vnímám jako imperativ doby, který má oporu v koncepčních dokumentech ČR a AČR. Má také maximální podporu nejvyššího armádního velení. Konkrétně se jedná o nábor, rekrutaci a výcvik příslušníků AZ. Dále bych se rád prioritně zaměřil na vybudování odpovídajícího zázemí pro aktivní zálohu, a to včetně řešení skladu zbraní, možnosti ubytování a dalších logistických otázek s tím spojených.

V současné době se hodně diskutuje o možnosti zavedení základní vojenské služby. Byl byste osobně pro její obnovení?

Jedním z hlavních úkolů KVV je rozvíjení, vytváření a doplňování mobilizačních celků. Tento úkol je možné splnit jen na základě doplňování osobami a věcnými prostředky. V tomto směru ale začíná být situace

poměrně složitá. Ubývá nám vycvičených záloh. A to jak z řad bývalých vojáků z povolání, kteří odešli do civilu a nestali se příslušníky AZ, ale také z řad vojáků základní služby, kteří byli v minulosti vycvičeni a v současné době jsou již v důchodovém věku. Domnívám se, že ke zlepšení by mohlo dojít zavedením povinných odvodních řízení a na ně navazujícím praktickým krátkodobým výcvikem těchto odvedenců. To je způsob, jak by mohl stoupnout počet vycvičených vojáků, které potřebujeme.

Jak hodnotíte z hlediska fyzického stavu, a tedy i jakési obranyschopnosti současnou mladou generaci?

Fyzický stav nejen mladé generace, ale i celkové populace se stále zhoršuje. Z těchto důvodů také AČR byla již v roce 2016 nucena reagovat a přijmout opatření při přijímání uchazečů o služební poměr vojáka z povolání vydáním nové zdravotní vyhlášky. Kromě toho přistoupila k úpravě fyzických norem při testování nově příchozích zájemců o službu vojáka z povolání. Přesto ale v roce 2018 nesplnilo vstupní normy 18 procent z celkového počtu žadatelů.

A fakta

Ladislav Sekan zahájil vojenskou kariéru v roce 1981 studiem na Vysoké vojenské technické škole v Liptovském Mikuláši, obor inženýrská služba protiletadlové techniky. Po jejím skončení postupně prošel jednotkami a útvary protivzdušné obrany státu. V roce 1993 byl převelen do Jihlavy, kde vykonával funkce velitele oddílu, velitele praporu, zástupce velitele praporu a další. V roce 2003 byl přeložen do Vyškova na Velitelství výcviku a doktrín. V letech 2006 až 2009 působil na aliančním velitelství pro operace v belgickém Monsu. Po návratu vykonával funkce na Generálním štábu AČR. V letech 2015 až 2018 byl zástupcem vojenského představitele ČR při EU v Bruselu. Během své vojenské služby prošel rovněž zahraničními misemi v Kosovu, Iráku a na Sinaji.

Z toho důvodu to vnímám jako velkou výzvu pro náš vzdělávací systém, a to hlavně na úrovni základních a středních škol. Armáda sama o sobě má propracované mechanismy, jak u vojáků docílit požadované fyzické kondice, nicméně velkou roli hrají vstupní schopnosti žadatelů.

Připravil: Vladimír Marek, foto: Libuše Pavlíčková

Domino

Zástupci resortu obrany, náměstek sekce ekonomické MO Pavel Beran a poradkyně NGŠ AČR brigádní generálka Lenka Šmerdová, se zúčastnili vzpomínkového aktu k 74. výročí osvobození Plzně. K pomníku „Díky, Ameriko!“ položili spolu s ostatními čestnými hosty a druhoválečnými veterány věnce k uctění památky padlých hrdinů. Tímto dnem vyvrcholily čtyřdenní Slavnosti svobody, jimiž si veřejnost připomněla vojáky 16. obrněné divize, kteří jsou s Plzní trvale spojeni, ale vzpomínalo se i na celou třetí armádu generála Pattona včetně praporu belgických dobrovolníků.

V letošním roce dojde k uzavření smlouvy mezi resortem obrany a Československou obcí legionářskou o zajištění péče o válečné veterány na období 2019 až 2021. Cílová skupina projektu aktuálně zahrnuje 399 veteránů druhoválečných, 36 veteránů třetího odboje a 814 novodobých válečných veteránů. V letošním roce se předpokládá, že nově bude do projektu zařazeno dalších 160 veteránů narozených v roce 1959. Kromě terénní péče o válečné veterány a poskytování zpětné vazby pro Ministerstvo obrany se letos chce Československá obec legionářská soustředit na vysvětlování potřeby propojení zákona č. 170/2020 Sb., o válečných veteránech, a zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, které vytvoří podmínky pro uspokojování potřeb válečných veteránů v sociální oblasti.

U příležitosti oslav Dne vítězství se uskutečnilo ve Slavnostní síni Národního památníku v Praze na Vítkově slavnostní jmenování vojáků do hodnosti plukovníka. Z rukou náčelníka GŠ AČR armádního generála Aleše Opaty převzalo jmenovací dekrety sedmáct nových plukovníků. Za dlouhodobou iniciativu a kvalitní práci a za mimořádné zásluhy o armádu udělil generál Opaty sedmadvaceti vojenským profesionálům a občanským zaměstnancům čestné odznaky Armády ČR Za zásluhy II. a III. stupně.

Příslušníci 2. rotního úkolového uskupení Alianční předsunuté přítomnosti (RÚU eFP) se zúčastnili akce – hromadného darování krve, kterou již poněkolkáté organizuje velení eFP BG v Litvě. Alianční vojáci celý den podle stanoveného harmonogramu docházeli do provizorní ordinace a postupně přispívali do krevní banky. Během jednoho dne darovalo krev téměř padesát vojáků, z toho více než třetinu tvořili čeští vojáci.

U příležitosti Dne vítězství udělil ministr obrany Lubomír Metnar devět nejvyšších resortních vyznamenání a veterána druhé světové války podplukovníka ve výslužbě Tichomíra Mirkoviče povýšil do vyšší vojenské hodnosti. Při této příležitosti vyzdvihl ministr obrany hrdiny, kteří před 74 lety neváhali položit své životy za svobodu své vlasti. Zdůraznil také, že musí připomenout i hrdinství a odvahu dnešních vojáků – novodobých veteránů, kteří rovněž odjíždějí do zahraničních misí s vědomím, že během plnění úkolů mohou přijít o život či utrpět vážná zranění.

Certifikace pro nasazení do sil velmi rychlé reakce NATO

Czech Lizard 2019

Ve vojenském újezdu Libavá se na konci dubna uskutečnilo téměř třítydenní cvičení s cílem certifikovat bojové připravenosti praporečnického úkolového uskupení. To je postavené na bázi 71. mechanizovaného praporu „Sibiřského“ z Hranic, pro nasazení do sil velmi rychlé reakce NATO.

V letech 2019 až 2021 je totiž hranický prapor zařazen do sil rychlé reakce NATO (NATO Response Force, NRF), respektive do nejvyšší pohotovosti sil velmi rychlé reakce NATO, známé pod zkratkou VJTF (Very High Readiness Joint Task Force). Ty jsou schopny ve velmi krátké době reagovat na potenciální hrozby pro členské země Aliance. Hranický prapor bude společně s prapory Španělska, Polska a Velké Británie součástí mezinárodní brigády VJTF, jejíž základ tvoří polská 21. brigáda Střelců Podhalaňských.

Úkolové uskupení má pět tisíc vojáků

Síly VJTF představuje úkolové uskupení čítající přibližně pět tisíc vojáků, podporované letectvy, námořními a speciálními silami. Cílem VJTF je zajištění vysoce profesionální a velmi rychlé reakce v případě potřeby ochrany integrity a celistvosti teritoria NATO. Jednotky

VJTF jsou schopné vykonávat široké spektrum úkolů včetně okamžité reakce při kolektivní obraně členů Aliance dle článku V, zajištění operací krizového řízení, schopnosti okamžitého nasazení k zajištění podmínek pro nasazení dalších jednotek, podpory mírových operací i zajištění pomoci při katastrofách a ochraně důležitých infrastruktur.

Tisíc vojáků AČR

Úkolové uskupení AČR NRF 2019–2021, jak se jednotka na bázi hranického mechanizovaného praporu oficiálně nazývá, tvoří skoro tisíc vojáků z několika útvarů naší armády. Patří do něj i rumunská mechanizovaná rota, která se ale cvičení Czech Lizard aktivně neúčastnila. Během závěrečné certifikační části cvičení byl ale přítomen velitel a vrchní praporečnický rumunského praporu, ze kterého je rota vyčleněna. Intenzivní příprava 71. mechanizovaného

praporu na zařazení do těchto jednotek započala již počátkem roku 2018. Účastnil se mezinárodních plánovací konferencí a štábních nácviků, při nichž byla prověřována funkčnost informačního toku a upřesněna organizace součinnosti pro rozhodující operace. Proběhla také společná cvičení jako například Lampart 2018 v Polsku, jehož cílem bylo zdokonalit jednotky v činnostech při plánování a vedení bojové činnosti v konfliktu vysoké intenzity.

Zhodnocení připravenosti

Cílem cvičení Czech Lizard 2019 bylo zhodnocení připravenosti jednotky pro nasazení do VJTF dle standardní metodiky vyhodnocení bojové připravenosti neboli CREVAL (Combat Readiness Evaluation). Ta zaručuje, že všechny útvary a jednotky NATO, které prošly tímto hodnocením, dosáhly stejné úrovně schopnosti realizovat operační a bojové úkoly

před ně postavené. V červnu tohoto roku přitom česko-rumunské úkolové uskupení čeká společné mezinárodní cvičení Dragon 2019, které proběhne v Polsku. V jeho rámci proběhne CREVAL celého brigádního úkolového uskupení.

Téměř celá sedmička

Certifikačního cvičení Czech Lizard 2019 se vedle 71. mechanizovaného praporu účastnili i příslušníci prvků bojové podpory a bojového zabezpečení, kteří jsou po dobu zařazení praporu do NRF k jednotce přiděleni. Společně s nimi cvičilo i velitelství 7. mechanizované brigády a síly nepřítel (tzv. OPFOR) simulovaly manévrové jednotky 73. tankového praporu. Celkem se tak vyvedení, jehož námětem je prověření vedení bojové činnosti mechanizovaných jednotek v konfliktu vysoké intenzity, zúčastnila téměř tisícovka vojáků s necelými

třemi stovkami kusů vojenské techniky včetně bojových vozidel pěchoty BVP-2 a tanků T-72M4 CZ.

Dle scénáře

Náročné třítydenní cvičení Libavá prověřilo schopnost úkolového uskupení zplánovat a řídit bojovou činnost v sestavě aliančních sil za podmínek velice blízkých reálnému válečnému konfliktu. Cvičení bylo realizováno na základě scénáře, který odpovídá podmínkám soudobého symetrického konfliktu vysoké intenzity, vyznačující se rychlým manévrem, dynamikou a značným prostorovým rozmachem. V průběhu závěrečné části certifikačního úkolového uskupení zaujalo stanovený prostor obrany, kde v jednotlivých fázích plnilo úkoly krycích sil, vedení boje na zdrženou a pozici obrany. V návaznosti na činnost aliančních jednotek v sestavě mezinárodní divize a vývoje taktické situace posléze přešlo do protiútok, ve kterém prokázalo svoji schopnost plynule přecházet v jednotlivé druhy ofenzivních i defenzivních taktických činností.

Řada složitých situací

Reálný nepřítel, simulovaný mechanizovanou a tankovými jednotkami již zmíněného 73. tankového praporu, vystavoval úkolové uskupení celé řadě složitých situací, které tak muselo v průběhu boje pohotově zvládat a rovněž pružně reagovat na vývoj situace. Jednotky OPFOR v rámci rozehry realizovaly širokou škálu témat z odborné přípravy zahrnující

prvky konvenční i nekonvenční taktiky, které se nevyhýbaly ani rušení prostředky elektronického boje, napadání míst velení z týlu a použití zbraní hromadného ničení na prvosledové jednotky. Po celou dobu certifikace byly cvičící jednotky pod dohledem skupiny rozhodčí směny, která prováděla důslednou kontrolu plnění rozehraných úkolů, dohlížela na dodržování bezpečnostních opatření a koordinovala činnost s řídicím štábem cvičení. Veškeré realizované taktické činnosti zároveň vyhodnocoval dle standardizované metodiky CREVAL hodnotitelský tým, složený z příslušníků 7. mechanizované brigády, velitelství pozemních sil a zahraničního Land Forces Command z Izmiru.

Vševojsková příprava

V průběhu cvičení Czech Lizard 2019 prokázalo úkolové uskupení svoji všestrannou připravenost a podařilo se mu splnit všechna potřebná kritéria k certifikaci bojové připravenosti pro plnění úkolů v rámci sil velmi rychlé reakce NATO. Zároveň se potvrdilo, že výcvik mechanizovaných jednotek není možné orientovat pouze na aktuální trendy přípravy do zahraničních operací, nýbrž na řádný výcvik zahrnující vševojskovou přípravu na rozsáhlý symetrický konflikt. Ta nadále představuje základní stavební kámen přípravy mechanizovaných jednotek pro plnění úkolů na domácím teritoriu či v zahraniční operaci.

Brigádní generál Karel Řehka získal jako první voják cenu Arnošta Lustiga za odvahu, statečnost, lidskost a spravedlnost

Bere to jako ocenění všech vojáků

Ve čtvrtek 16. května 2019 si brigádní generál Karel Řehka převzal od Česko-izraelské smíšené obchodní komory Cenu Arnošta Lustiga za odvahu, statečnost, lidskost a spravedlnost. Stal se tak osmým nositelem této ceny. Před ním ji získali například pražský biskup Václav Malý, hlasatelka Kamila Moučková, válečný veterán a novinář Bedřich Utitz nebo spisovatel Jiří Stránský.

Bylo to tedy nejen poprvé, co si tuto cenu převzal voják, ale také mladý člověk. „Chtěli jsme ukázat mladé generaci, že mezi námi žijí takoví frajeři, ze kterých by si ostatní měli brát příklad,“ řekl předseda Výboru Ceny Arnošta Lustiga a přednosta kardiocentra IKEM Jan Pirk. „Výběrem mladšího kandidáta chceme vyslat signál mladé generaci, že v české společnosti nežijí pouze hrdinové z druhé světové války nebo protikomunistického odboje. Generál Řehka představuje symbol moderního vojáka. Chtěli jsme také upozornit, že bezpečí, ve kterém Češi žijí, není zadarmo,“ dodal.

Velké překvapení

Udělení ceny označil generál Řehka za obrovské překvapení. „Ocenění si velmi vážím.

Beru to tak, že je to ocenění všech vojáků mé generace. Je to obrovská pocta, že to můžu převzít právě já. Být statečný není stejné jako nemít strach. Měl jsem častokrát strach, ať už o sebe nebo o někoho jiného,“ zdůraznil generál. „Předchozí laureáti museli obstát v těžkých zkouškách a svádět každodenní boj. Když se podíváte na nás, jsme z generace, která vše dostala, všechno jsme měli, nikdy jsme o nic nemuseli bojovat, žijeme v míru, nikdo nás nezabíjí, naše rodiny jsou v bezpečí, žijeme v blahobytu. V tomto směru se já nepovažuji za někoho statečného.“

Sandhurst a kurz Ranger

Čtyřiačtyřicetiletý brigádní generál Karel Řehka pochází z Brna. Po ukončení Vojenského

gymnázia v Opavě absolvoval v roce 1997 Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově, průzkumný směr. V této době také prošel britskou Královskou vojenskou akademií Sandhurst. O dva roky později absolvoval prestižní americký kurz Ranger. „Královská vojenská akademie je velice kvalitním institutem, který se snaží vychovávat a formovat budoucí důstojníky a velitele. To je aplikovatelné v průběhu celé vojenské kariéry. Ne že bych zaváděl některé konkrétní postupy, které jsem se tam naučil. Kurz Ranger jsem absolvoval z pozice velitele skupiny, což je, pokud použiji tento termín, bojovník. Především z té taktické části se pro nás dalo hodně výtěžit. Navíc je to kurz pro leadery, snaží se z vojáků udělat velitele na té nejnižší úrovni, kteří jsou

schopni vést své pořízené v boji. A to i v těch nejtěžších situacích, kdy toho má každý plné zuby. Jednalo se o velmi dobré zkušenosti, které jsou samozřejmě aplikovatelné. Navíc jsem dlouhodobým pobyt v anglicky mluvícím prostředí získal velmi dobrou jazykovou zkušenost," zdůraznil generál.

Řada zahraničních misí

Po ukončení Vyškova nastoupil Karel Řehka k 6. speciální brigádě do Prostějova. Ta se později transformovala v 601. skupinu speciálních sil. V roce 2001 pomáhal zakládat skupinu leteckých návodčích 32. základny taktického letectva, jejímž byl náčelníkem. V té době také absolvoval kurz předemných leteckých návodčích ve Velké Británii. V roce 2003 se vrátil na 601. skupinu speciálních sil. Zde prošel celou řadou velitelských funkcí. Absolvoval rovněž několik misí v Afghánistánu. „V Afghánistánu jsme byli již několikrát. Jednotka je zkušená, navazujeme na poznatky našich předchůdců. Měli jsme všechno dobře zplánované. Na misi jsme se připravovali zhruba rok," řekl nám při té poslední misi. „Protivník využívá asymetrické taktiky, to znamená, že se snaží hledat naše slabá místa. Jsme samozřejmě technologicky vyspělejší, máme větší palebnou sílu, takže se na nás snaží jít tímto způsobem.“

Vybudoval speciální síly

V roce 2010 se Karel Řehka stal velitelem 601. skupiny speciálních sil. O šest let později byl pověřen velením speciálních sil, které v té době pomáhal budovat. „Snažili jsme se v té době zmapovat, jak moc velkou proměnou musí projít člověk, který denně řeší adrenalinové úkoly a najednou se z něho musí stát manažer a de facto úředník. Neznám žádného důstojníka speciálních sil v ČR ani jinde, který by do armády vstoupil proto, aby se mohl věnovat administrativní práci. Všechno má ale svůj vývoj. Velitel má být především lídr a lídr by měl být tam, kde může věci ovlivnit. Jako velitel útvaru jsem u 601. skss strávil krásných, i když náročných, čtyři a půl roku. Jsem přesvědčen, že byl pro mě ten správný čas odejít. Je pro dobro útvaru dát po takové době příležitost novému veliteli. To, že jsem mohl dále zůstat ve stejném týmu, je pro mě pocta, které si vážím bez ohledu na to, jestli je to v Prostějově nebo v Praze. Na ředitelství mám dobrý tým zkušených lidí, s většinou z nich se známe řadu let z útvaru i z operací. Navíc, věřte mi, že na nedostatek akce si rozhodně stěžovat nemohu," odpověděl nám tehdy. Poslední funkcí generála Řehky je post zástupce velitele mnohonárodní divize severovýchod v polském Elblagu. Má zde na starosti

A fakta

Cena Arnošta Lustiga se uděluje každoročně jednomu z žijících českých občanů, který se obdobným způsobem jako Arnošt Lustig příkladně zasloužil o udržení a rozvoj celospolečenských hodnot, jakými jsou zejména odvaha a statečnost, lidskost a spravedlnost.

Cenu založila v roce 2011 Česko-izraelská smíšená obchodní komora v rámci podpory odkazu Arnošta Lustiga, spisovatele světového formátu, významného představitele českého společenského života a dlouholetého čestného člena Česko-izraelské smíšené obchodní komory.

v případě nepřítomnosti velitele řízení a velení této alianční divize. Plní všechny operační a trvalé úkoly delegované na něho velitelem divize.

Text: Vladimír Marek,

foto: Marie Křížová a archiv speciálních sil

Elektronické a kybernetické schopnosti US Army

V dobách studené války představoval elektronický boj (či radioelektronický boj, jak býval označován ve východní armádní nomenklatuře) důležitý prvek americké vojenské strategie. Rozpad Varšavské smlouvy a následná desetiletí však znamenala postupnou ztrátu schopností provádět ofenzivní i defenzivní činnost v elektromagnetickém spektru. Na taktickém stupni v pozemním vojsku pro ni během různých stabilizačních misí a konfliktů nízké intenzity nebylo adekvátní využití, a tak se veškeré kapacity soustředily do létajících platform provozovaných v režii US Navy a US Air Force. Paradoxně poněkud lepší situace je v oblasti teprve nedávno oficiálně institucionalizované kybernetiky, která je do jisté míry atraktivnější a více navázaná na civilní vzdělávací i výzkumný sektor.

Kvůli drastickým rozpočtovým škrtkům, jež postihly Pentagon v 90. letech minulého století, došlo v US Army k rozpuštění všech jednotek předurčených k vedení elektronického boje. V té době se zdálo, že plně postačí v případě potřeby vyžádat si tuto schopnost u námořnictva či letectva v podobě letounů EA-18G Growler (dříve též dnes už prakticky vyřazeného typu EA-6B Prowler), respektive EC-130H Compass Call. Takovýto přístup je samozřejmě možný pouze v operacích omezeného rozsahu, kde nepřítel nedisponuje efektivní protivzdušnou obranou a prostředky určené k jejímu rušení a ničení lze využít jiným způsobem. Naopak ve válkách proti silnému, moderně vyzbrojenému protivníkovi je nasazení létajících platform za tímto účelem značně nepravděpodobné. Navíc je potřeba říci, že před 20–25 lety světový hegemon – Spojené státy – nepovažoval stále ještě poměrně zaostalou Čínu ani oslabené Rusko za vážnějšího soupeře. Právě Rusko, kontinuálně vylepšující svou působivost elektronického boje, ale před nedávnem ukázalo, v čem tkví síla ovládnutí elektromagnetického záření. Během svého angažmá na Krymu a východě Ukrajiny bránilo komunikaci ukrajinské armády a tím pádem ji účinně paralyzovalo. Jelikož se ukrajinský velitelé nemohli spolehnout na běžný rádiový provoz po vojenských pojičkách,

museli navazovat spojení běžnými mobilními telefony, prostřednictvím civilní sítě náchylné k odposlechům. Jakmile se ruským útvarům elektronického boje (EB) pomocí směrových radiozaměřovačů a jiné techniky podařilo lokalizovat zdroje signálů, staly se snadným terčem pro jejich dělostřelectvo.

V návaznosti na tyto hrozby si kromě obnovení tzv. jednotek CEWI (Combat Electronic Warfare and Intelligence) americké pozemní vojsko stanovilo ještě další dvě priority, a to budování kybernetické ochrany a hledání alternativ k navigaci prostřednictvím GPS. Prvními svazky, které ve své struktuře vytvořily čtyři EB, jsou 2. jízdní pluk a 173. výsadkové brigádní bojové uskupení s domovskými posádkami v německém Vilssecku, respektive italské Vicenze. Kromě nich se nové prostředky EB dostaly i do sestavy 1. pěší divize umístěné na základně Fort Riley v Kansasu, 4. pěší divize z Fort Carson v Coloradu a havajské 25. pěší divize.

Po dlouhou dobu se možnosti EB v rámci US Army omezovaly na rušení signálu především mobilních telefonů, jež slouží různým teroristickým a povstaleckým skupinám k odpalování nástražných výbušných zařízení na dálku. Za tímto účelem se na americká vozidla působící v nebezpečných oblastech montuje rušící systém AN/VLQ-12 CREW

Duke (Counter Remote controlled improvised explosive device Electronic Warfare) a pěšáci na svých zádech přenášejí obdobné, byť

Novinkou v arzenálu jednotek CEWI jsou vozidla EWTV (Electronic Warfare Tactical Vehicle) založená na bázi strojů MaxxPro Dash kategorie MRAP.

Rušič AN/PLQ-9 Thor III používá mimo US Army také námořní pěchota.

Rušička AN/VLQ-12 CREW Duke na obrněném automobilu M-ATV

pochopitelně menší zařízení nazvané AN/PLQ-9 Thor III. Na poněkud vyšším technologickém stupni je komplet Wolfhound HTWS (Handheld Threat Warning System), který armádní specialisté nasazují k monitorování nepřátelské komunikace prostřednictvím neutajených pojítek (opět zejména běžných mobilů) a zjišťování přesných azimutů jednotlivých vysílačů. Wolfhoundu se vzhledem do značné míry podobá jiný přístroj, a sice kombinovaný typ VROD/VMAX. Jde o zkratku slov „Versatile Radio Observation and Direction“ a „VROD Modular Adaptive Transmit“. Vzájemná podobnost je ovšem zavádějící, neboť VROD/VMAX je mnohem sofistikovanější i všestrannější a umožňuje svému uživateli zjišťovat a nahrávat vysílání protivníka, určovat směr k původci rádiových vln, popřípadě následně narušovat jeho spojení. Všechny uvedené technologie jsou ale výhradně komerčními produkty s omezeným dosahem, nakoupenými k překlenutí momentálních nedostatků v oblasti EB. Na skutečně výkonný vojenský rušič schopný ofenzivní činnosti si budou muset vojáci počkat až do roku 2023, kdy se předpokládá jeho zavedení do služby. Kybernetická ochrana vlastních vojsk představuje další střípek do mozaiky moderního způsobu boje proti vyspělému nepříteli. Za účelem jejího řízení a koordinace vzniklo v roce 2009 velitelství USCYBERCOM (US Cyber Command), jež o tři roky později nařídilo jednotlivým složkám ozbrojených sil vytvořit kybernetické síly CMF (Cyber Mission Force) tvořené dohromady 133 programátorskými týmy. Celý tento počet dosáhl plných operačních schopností letos v květnu, přičemž 41 týmů (20 je postavených na bázi vojáků v činné službě, 11 dostala na starost Národní garda a 10 sestává ze záložníků) v rámci CMF vybudovala US Army. Tyto malé skupiny špičkově připravených odborníků působí především na operačním a strategickém stupni velení, kde se snaží zamezit průniku hackerů (ať již vojenských či civilních) do armádních

počítačových sítí, ale samozřejmě mohou v kyberprostoru vést také útočné aktivity dle požadavků svých nadřízených. Za účelem lepšího prolnutí kapacit EB a kybernetické ochrany se obě zmíněné odbornosti v amerických pozemních silách k 1. říjnu 2018 sloučily v jeden funkční celek; zároveň se výcvikové středisko EB přestěhovalo ze základny Fort Sill do působiště výcvikového kybercentra ve Fort Gordon. Navíc už koncem letošního ledna armádní velení schválilo možnost, aby čerstvě zrekrutovaní vojáci – experti na oblast kybernetiky – mohli být ihned ustanovováni do vyšších hodností, než je běžné na začátku normální kariéry, čímž se má zvednout atraktivita takovéto služby.

Klíčovým bodem pro udržení technologické převahy Spojených států na bojišti je způsobilost přesné navigace. A nejde jen o vedení vozidla, letounu nebo lodi po předem určené dráze a určování jejich polohy, ale také o řízení přesně naváděné munice – prakticky vše zásadní se dnes odvíjí od příjmu signálu ze soustavy GPS. Jak Rusko, tak Čína dnes ovšem disponují prostředky umožňujícími omezit jeho dostupnost, čímž mohou vážně narušit akceschopnost amerických ozbrojených sil. Z tohoto důvodu nyní Pentagon pracuje na tzv. způsobilosti PNT (Precision, Navigation and Timing), tj. dovednosti bezproblémově fungovat i při absenci družicové navigace. V současnosti probíhají testy sedmi rozdílných systémů PNT, jako např. ANS (Adaptable Navigation System) vzešlého z Obranné agentury pro pokročilé výzkumné projekty (Defense Advanced Research Projects Agency, známější pod zkratkou DARPA). ANS, de facto kvantová inerciální navigace, používá k měření polohy interferometrii „studných atomů“ (tzv. studené atomy jsou atomy, které se pohybují relativně pomalu a pomaleji i interagují, což umožňuje přesnější zjišťování lokace prostřednictvím kvantifikace gravitace, zrychlení či rotace), čímž se zcela obejde bez připojení do sítě GPS. Mimo to ANS umožňuje

Přenosný systém EB VROD/VMAX

využívat i elektromagnetické záření z civilního rádiového a televizního vysílání nebo normálních přírodních úkazů, jakými jsou blesky. Jako první vojenský typ vozidla, který PNT zkušebně obdrží, byl vybrán obrněnec Stryker, jiné tři nespécifikované platformy mají následovat ještě do konce tohoto roku.

Střely M57E1 ATACMS pro US Army

Americké řízené střely ATACMS (Army TACTical Missile System) začaly původně vznikat jakožto součást programu Assault Breaker, který byl zahájen v roce 1978. Jeho cílem mělo být vytvoření integrované sítě palebných prostředků a průzkumných senzorů, sloužící v případě vypuknutí konfliktu k zaměřování a ničení druhosledových tankových a motostřeleckých jednotek Varšavské smlouvy pohybujících se hluboko v týlu protivníka, popřípadě jiných obdobných cílů. Předpokládalo se, že jedním z prvků projektu Assault Breaker budou letouny včasné výstrahy E-8 JSTARS (Joint Surveillance Target Attack Radar System), dalším potom již zmíněné taktické balistické rakety ATACMS, jež začaly vznikat počátkem 80. let.

Požadavky na ně vyplývaly z jejich předurčení – jako odpalovací zařízení měly sloužit v té době zaváděné raketometry M270 MLRS (Multiple Launch Rocket System) a náplň kontejnerových bojových hlavic tvořila kazetová submunice, ideálně se hodící k ničení plošných cílů v podobě velkých koncentrací vozidel, prostředků PVO, kompletů taktických a operačně-taktických raket, vojenských skladů či jiných logistických areálů a předsunutých letišť určených k podpoře vrtulníkových útvarů.

Zatímco první zkušební odpal ATACMS proběhl na střelnici White Sands Missile Range v roce 1988, počátečních operačních schopností dosáhl tento systém o dva roky později. Mezitím sice došlo k rozpadu komunistického bloku, ale bylo to právě včas, aby stihl svou bojovou premiéru proti iráckým jednotkám při osvobozování Kuvajtu počátkem roku 1991. Při tom US Army spotřebovala 32 raket ATACMS verze M39 Block I (každou s maximálním doletem 165 km, nesoucí 950 kombinovaných protipěchotních/protipancéřových bombletů M74 APAM a s řízenou inerciální navigací). Se všeobecným rozšířením satelitní navigace následně vznikla vylepšená, přesnější varianta M39A1 Block IA ATACMS obsahující přijímač GPS signálu v kombinaci s INS, s dosahem prodlouženým na 300 km a náplň zmenšenou na 300 kusů submunice M74.

Prakticky již od prvopočátku projektu ATACMS se též uvažovalo o produkci raket s koncově naváděnou submunicí. Technická omezení ale bránila realizaci takového řešení až do 90. let, kdy se konečně začala testovat verze Block II naplněná 13 řízenými bomblety BAT (Brilliant Anti-armor Technology, někdy též Brilliant Anti-Tank). Vzhledem k průtahům ve vývoji, vysoké jednotkové ceně takovéto munice a absenci odpovídajícího

konvenčního protivníka (SSSR mezitím přestal existovat a žádný jiný se tehdy nerysoval) ale nikdy nenaběhla sériová výroba a vše zůstalo pouze ve fázi praktických zkoušek.

Během spojenecké invaze do Afghánistánu a posléze i Iráku americké dělostřelectvo vypálilo téměř 550 střel ATACMS (z toho asi 450 kusů M39/M39A1), ovšem v hustě zalidněném prostředí se naplno ukázalo jejich největší omezení, a sice právě obsah bojové části, který zabíjí a zraňuje bez rozdílu nepřátelské komatanty i civilní obyvatelstvo. Na základě těchto zkušeností se na scéně objevily přechodné typy M39A1 Block IA Unitary, M48 Quick Reaction Unitary a nakonec standardizovaný M57 ATACMS s jednotnou průbojnou tříštivo-trhavou hlavicí původně použitou v protilodních střelách řady Harpoon (a také na jejich bázi založených protizemních modifikacích SLAM a SLAM-ER). V ní je konkrétně zakomponována 214kg nálož WDU-18/B zahrnující přibližně 98kg trhavy Destex (tj. směsi TNT, hliníku, vosku a sazí), doplněná o zapalovač FMU-161/B a distanční senzor.

Vzhledem k závazku Spojených států dobrovolně omezit použití submunice, jež stanovil v červnu 2008 ministr obrany Robert Gates (ačkoli USA nejsou signatářem Úmluvy o kazetové munici, kterou do současnosti podepsalo a ratifikovalo celkem 102 států), a kvůli požadavkům amerického pozemního vojska na repasi dnes již zastaralých střel M39 a M39A1 došlo v rámci modernizace SLEP (Service Life Extension Program) k zahájení vývoje raket ATACMS nového standardu M57E1 (po zařazení do služby se toto dočasné označení změní na M57A1). Jde o de facto delaborované a posléze přepracované kusy typu M39/M39A1, u nichž se odstranila kazetová hlavičce i se svým obsahem a na její místo byla stejně jako v případě střel M57 instalována

unitární nálož WDU-18/B. Rozdíl mezi M57 a M57E1 je hlavně ten, že u novější modifikace byl nárazový zapalovač uzpůsoben pro bezkontaktní funkci schopnou iniciovat bojovou část rakety v předem stanovené výšce nad terénem. Díky tomu si US Army uchová možnost efektivně působit proti plošným cílům, přitom ale bez negativních vlivů kontejnerové munice (tj. poměrně velkého množství selhaných bombletů, které zůstávají ležet v terénu jakožto nevybuchlá munice; u typu M74 APAM jde v ideálním případě o dvouprocentní pravděpodobnost selhání). Mimo to dojde k náhradě prachových zrn také u původních motorů na TPH a za aktuální bude vyměněn i navigační hardware a software. Dolet zůstane stejný jako u M57 (tedy 270 km), identická bude i kruhová odchylka (do 9 m).

Během roku 2017 uskutečnil výrobce – divize Missiles and Fire Control společnosti Lockheed Martin – ve spolupráci s americkou armádou na polygonu White Sands Missile Range dva testovací odpaly běžné varianty M57, následně se v pěti případech už zkušely střely M57E1 s bezkontaktními zapalovači a upgradovanou elektronikou i motory. Nutno podotknout, že nová munice vždy fungovala přesně tak, jak měla, a k explozi jednotné tříštivo-trhavé hlavičce došlo v požadované výšce nad cílovým prostorem.

První operační start dvojice raket M57E1 se uskutečnil v květnu 2018, přičemž k provedení těchto zkoušek byli vybráni příslušníci baterie B 2-18. dělostřeleckého oddílu, který je součástí 75. dělostřelecké brigády US Army sídlící na základně Fort Sill v Oklahomě. Vzhledem k nutnosti prověřit oba zavedené raketometné prostředky – pásový M270A1 MLRS a kolový M142 HIMARS (High Mobility Artillery Rocket System) – každý z nich vystřelil po jednom kusu nové munice.

Předpokládá se, že v krátkodobém horizontu střely M57E1, jejichž sériová výroba je plánována v továrně ve městě Camden v Arkansasu (do celého projektu ATACMS SLEP je od počátku roku 2018 zapojen také vojenský podnik Letterkenny Munitions Center, jenž dostal na starost delaboraci všech M39/M39A1 a předání využitelných částí starých raket firmě Lockheed Martin pro opětovné využití), vyplní určitou technologickou mezeru ve výzbroji amerického dělostřelectva. V delším časovém úseku ovšem jejich parametry už soudobým trendům stačit nebudou. Proto se chystá výkonnější náhrada řady ATACMS, jež by měla vzejít z nyní probíhajícího programu LRP (Long Range Precision Fires missile), alternativně též známého jako PRSM (Precision Strike Missile), s prozatím uvažovaným dosahem do 500 km (což je limit dosud garantovaný Smlouvou mezi Spojenými státy americkými a Svazem sovětských socialistických republik o likvidaci raket středního a kratšího doletu z roku 1987).

Rozměry vozidla v transportním stavu jsou 5 480 x 2 390 x 2 750 mm (d x š x v). Vozidlo je uzpůsobené pro přepravu vzdušnými transportními prostředky dle normy STANAG 3548 a pro pozemní a námořní přepravu dle STANAG 4062.

Připraveno ve spolupráci s ATM

Nový komplet elektronického boje v AČR

S RTP

Radiotechnické pátrače jsou prostředky elektronického boje (EB) sloužící k provádění pasivního radiotechnického průzkumu bojiště zejména na taktickém stupni. Jejich úlohou je především zjišťování činnosti a určení azimutu aktivních průzkumných a střeleckých radiolokátorů protivníka v zájmovém prostoru za předpokladu přímé rádiové viditelnosti. Nejnovějším přírůstkem v oblasti těchto technických prostředků, který byl v rámci Armády České republiky zařazen do služby v roce 2018, je systém SRTP čili Směroměrný radiotechnický pátrač.

Nový typ SRTP má postupně u 532. praporu EB, působícího v sestavě 53. pluku průzkumu a EB, nahradit starší, dnes již nevyhovující komplety MRTP (Malý radiotechnický pátrač) zavedené v počtu dvou kusů v roce 2006. V případě MRTP se jedná o výsledný produkt spolupráce státního podniku Vojenský výzkumný ústav Brno se společností RAMET, a. s., jenž byl navržen jako přenosný systém určený pro provádění radiotechnického průzkumu. Tento komplet fungující v kmitočtovém pásmu 2–18 GHz a 32–37 GHz zabezpečuje příjem, monitorování, zaměřování a identifikaci radiotechnických signálů, přičemž přesnost měření nosného kmitočtu je 5 MHz. Příjímací anténa může být vysunuta do čtyřmetrové výšky nad

úroveň terénu, pracoviště operátora lze umístit ve vzdálenosti až 100 m od ní. Rozsah otáčení anténní jednotky v horizontální úrovni je celokruhový (tj. 360°), z čehož sektor průzkumu dosahuje 90° (±45). Taktéž s ní lze pohybovat vertikálně, a to v úhlu ±35°. Jako největší nedostatek typu MRTP se během jeho služby ukázala nutnost používat k jeho transportu běžná, balisticky nezodolněná vozidla Land Rover. Navíc, jelikož jde o přenosný komplet, před jeho zprovozněním je nutné veškerou aparaturu vynést z přepravního automobilu a následně ji na vybraném stanovišti zkompletovat a zprovoznit. Takovéto řešení samozřejmě znamená, že pátrání po nepřátelských radiolokátorech nelze provádět za pohybu

nebo během krátkých zastávek, což zvyšuje zranitelnost MRTP a jeho obsluhy na současném bojišti.

V souladu se směry a záměry rozvoje EB a ISR stanovenými v AČR ISR z roku 2013 byl ve stejném roce zahájen projekt vývoje prototypu SRTP pro podporu schopností C4ISR (Command, Control, Communication and Computers, Intelligence, Surveillance and Reconnaissance) v české armádě. Dokončení prototypu v hodnotě přibližně 70 mil. Kč proběhlo v roce 2017, koncový uživatel jej převzal v první polovině loňského roku a následně jednotka vyzbrojená tímto prostředkem dosáhla počátečních operačních schopností. Kromě do AČR již zavedeného prototypu SRTP jsou plánovány

do roku 2020 dodávky dalších tří prostředků, vyrobených ovšem už na základě zkušeností s provozem prvního předseriového kusu. Nový český radiotechnický pátrač se již během své testovací fáze v minulých dvou letech zúčastnil dvou zahraničních cvičení, a to Baltic CESMO Trial 2017 a Unified Vision 2018 (v obou případech uskutečněných na území Spolkové republiky Německo).

SRTP je mobilní prostředek působící na taktickém stupni, jenž sdružuje některé vlastnosti dříve zavedených systémů radiotechnického průzkumu (např. PSS Věra S/M – Pasivní sledovací systém Věra S/M, KRTP-96 BORAP – Komplet radiotechnického průzkumu vz. 96 Bojový radiotechnický pátrač, SDD – Stanice dalekého dosahu a již zmiňovaný MRTP) a zároveň disponuje takovými parametry, jež umožní jeho zasazení v současných i předpokládaných zahraničních operacích obou brigádních úkolových uskupení (tj. sestavovaných na bázi 4. brigády rychlého nasazení a 7. mechanizované brigády) české armády. Výhodami typu SRTP jsou zejména možnost lokalizovat krátkodobě působící cíle, vysoká mobilita, rychlost rozvinutí i přechodu zpět do pochodové polohy, rychlost vyhledávání nepřátelských signálů, modularita, zapojení do aktuální vojenské soustavy C4ISR, ale též konektivita standardizovaná s NATO a dalšími v ČR zaváděnými systémy elektronického boje.

Prostředek SRTP, který zlepšuje celkový situační přehled velitele brigádního bojového uskupení, byl vyvinut jako širokopásmový směroměrný radiotechnický pátrač využívající interferometrickou metodu zaměřování cílů. Pracuje v kmitočtovém pásmu 1–18 GHz a 32–38,5 GHz (při vlnové délce až 200 MHz) a umožňuje interoperabilní propojení podporující datový formát sítě Severoatlantické aliance CESMO (Cooperative Electronic Support Measures Operations). Jedná se o mobilní senzor, jehož automobilní platformu tvoří lehké obrněné vozidlo Iveco LMV M65E 19WM 4x4 a který dokáže určit jak směr, tak s pomocí dalších prostředků PET (Passive ESM Tracker; ve srovnání s tradičním radarem PET systém provádí identifikaci cílů na základě vyzářovací charakteristiky, tj. frekvence, délka pulzu, interpulzu a natočení antény) také polohu vzdušných i pozemních cílů (tzv. emitorů). Pravděpodobným příkladem je zaměření jak stacionárního, tak i mobilního cíle, a to pomocí dvou senzorů, kde SRTP je jedním z nich. Na základě určení směru na cíl dojde k triangulaci a prostřednictvím matematických výpočtů se vytváří chybová elipsa v prostoru, v němž se nachází cíl. Tím může být buď radiolokátor, výstražný radiolokační přijímač nebo datalink protivníka. Přesnost zaměření cíle v azimutu je 1° v ose anténní soustavy, mimo osu potom do 2,5°.

Pátrač je vybaven jednotlivými přijímači, tj. radiotechnickým SRTP/RT, přehledovým a varovným SRTP/RWR, přijímačem pro sledování letového provozu technologie ADS-B (Automatic Dependent Surveillance – Broadcast)

Pohled na pracoviště obsluhy SRTP. Kromě prototypového vozu jsou plánovány do roku 2020 dodávky dalších tří prostředků, vyrobených na bázi zkušeností s provozem předseriového kusu.

a signálů v pásmu 100 až 500 MHz SRTP/R a nakonec přijímačem signálů o polohách lodí SRTP/AIS. Zjišťovat lze též signál navigace GPS, GLONASS a Galileo. Dále poskytuje jak možnost fúze dat z více stanic SRTP, tak doplňování informace o sledované elektronické scéně z dalších prostředků, mezi které patří nový prototyp pátrače radiolokátorů pracujících v metrovém pásmu vlnových délek RAPAMEP (Radiotechnický pátrač metrového pásma) a přizpůsobování struktur databází. Právě dostupnost databáze cílů umožňuje automatickou klasifikaci zjištěných emitorů – typ SRTP automaticky identifikuje mj. radiolokátory soudobých bojových letounů (např. F-14, F-15, F-16, MiG-29, Su-37 apod.), přehledové radiolokátory, protiletadlové raketové komplety ruské i americké provenience. Činnost provozovny SRTP lze vést plně z vozidla (anténa je umístěna na něm, obsluha sedí

vnitř), částečně mimo vozidlo (anténa zůstává nadále na svém místě, obsluha sedí a může ovládat průzkumnou aparaturu z výnosného pultu propojeného s automobilem stometrovým kabelem) nebo plně mimo vůz (obsluha vystoupí, odmontuje anténu a umístí ji na přenosný stožár v terénu, odkud celý radiotechnický komplet také řídí). Rozmezí otáčení anténní jednotky je ve všech případech celokruhové, sektor okamžitého průzkumu dosahuje 90° (±45). Vertikální naklápění antény limituje úhel ±30°, její výšku lze vzhledem k použití teleskopického stožáru upravit na 2–4 m. Obsluha SRTP je tříčlenná – řidič, velitel a operátor.

Text: Dušan Rovenský,
foto: AČR, Andrzej Kiříski, Wojsko i technika

Ústav leteckého zdravotnictví v Praze nabízí výcvik armádních pilotů na novém simulátoru letových iluzí Gyro IPT II

Jan Petříček, hlavní technik a instruktor simulátoru, komunikuje během výcviku s pilotem.

Bezpečné spirály smrti

Dezorientace za letu. Pilot musí tento stav včas rozeznat, určit jeho druh a závažnost, ale hlavně se ho musí naučit překonat a zvládnout. V praxi to znamená potlačení vlastních pocitů a pudu sebezáchovy. V této stresové situaci se musí naučit bezmezně věřit přístrojům, které indikují letové parametry. Zažít si tyto krizové scénáře za jakéhokoliv i extrémního počasí nebo během noci, to nyní umožňuje armádním pilotům nový dezorientační simulátor, který slouží k tomu, aby piloti byli kompletně teoreticky a zčásti prakticky připraveni k bezpečnému létání.

„Organismus člověka není přizpůsoben k létání, jeho smyslový systém a orgány, které určují polohocit, nejsou schopny správně zpracovat pohyby letadla,“ říká MUDr. Petr Došel, náměstek ředitele pro výcvikové expertizní činnost Ústavu leteckého zdravotnictví Praha. „To vede k tomu, že při určitých specifických nebo extrémních letových situacích vznikají u člověka různé iluze a nesprávné pocity o pohybu letadla v prostoru, přičemž letoun ve skutečnosti letí úplně jinak. S různými typy iluzí se dá seznámit pouze v situacích, které s sebou nesou riziko letecké nehody nebo katastrofy. Naším cílem je využít tento тренаžér k tomu, aby piloti v bezpečí simulátoru těmito situacemi prošli,

zažili je a díky prožitým zkušenostem je uměli včas rozpoznat a správně na ně reagovat.“

Demonstrace iluzí

U vojenských kadetů se na počátku jejich leteckého výcviku, tedy ještě před praktickým výcvikem, zjišťuje, jakou mají vestibulární odolnost, tedy jak jejich organismus reaguje a odolává nadměrnému a složitému prostorovému pohybu. To je součástí vstupního výběru, kterým budoucí piloti procházejí a podle výsledku jsou následně vybráni ti, kteří budou potenciálně vhodní pro rychlé a vysoce obratné letouny. Během jejich dalšího výcviku je jim demonstrována celá škála iluzí, se kterými se díky

simulátoru seznámí úplně poprvé, dříve než zahájí praktický letecký výcvik.

„V pokročilém výcviku potom tyto iluze vkládáme do volného letu, aniž by o tom kadet věděl, a jeho úkolem je, aby tuto situaci rozpoznal a letoun z této situace správně vyvedl,“ pokračuje Petr Došel.

Armádní piloti bez výjimky

Trenažér je modifikován pro turbovrtulové výcvikové letadlo Z-142 a pro dvě bojové modifikace – L-159 a JAS-39 Gripen. Pro piloty vrtulníků je připravena verze univerzálního vrtulníku, který vychází z amerického víceúčelového vrtulníku UH-60.

MUDr. Petr Došel, náměstek ředitele
pro výcvikové expertizní činnost ÚLZ Praha

„Letecko-lékařský výcvik je nedílnou součástí armádního pilota k létání, proto trenážer využívají všichni piloti bez výjimky, ať už létají na dopravních letadlech, vrtulnicích nebo na bojových proudových letounech,“ vysvětluje lékařský specialista. „Přichází k nám s periodou pěti let po celou dobu své profesní kariéry.“ Oblastí, kterých se letecko-lékařský výcvik týká, je však víc. Posuzuje se odolnost v oblasti výškové fyziologie, gravitační fyziologie, provádí se výcvik v použití systému nočního vidění, a dezorientační výcvik je tedy jeho nedílnou součástí.

„Data, která se tady získávají, mají dvojitou povahu,“ konstatuje Petr Došel. „Jednak tu leteckou, kterou vyhodnocují naši letečtí instruktoři, a pak fyziologickou, kterou hodnotí lékaři. Po úspěšném zvládnutí všech náležitých oblastí letecko-lékařského výcviku vydává lékař, který výcvik vedl, osvědčení o schopnosti k dalšímu leteckému výcviku.“

Simulátor nabízí bezpečí

„Na tento dezorientační trenážer přichází piloti, kteří jsou lékaři instruováni a vyškoleni v problematice dezorientace a nezvyklých

poloh za letu,“ vysvětluje Jan Petříček, hlavní technik a instruktor simulátoru. „Teorii už tedy ovládají a tyto iluze nyní zažívají na vlastní kůži, ale ve zcela bezpečném prostředí.“

Pro piloty ve výcviku je to často první zkušenost s typickými iluzemi za letu, které jsou tak schopni prožít, aniž by je to ohrožovalo na zdraví či životě. Jedinou alternativou je létání ve „spárce“, tedy v dvoumístném proudovém letounu, sloužícím k výcviku. To však vyžaduje zkušeného instruktora a rozhodně to s sebou nese i určitá rizika a zvýšené náklady. Zatímco využití simulátoru je naprosto bezpečné a úspornější.

„Jsme schopni simulovat celou škálu iluzí, počínaje jednoduchými vizuálními iluzemi, typickými speciálně pro létání ve zhoršených meteorologických podmínkách nebo i v noci,“ zdůrazňuje Jan Petříček. „Co je však unikátní, nenahraditelné a výjimečné na tomto simulátoru oproti ostatním typům, jsou vestibulární iluze, založené na ovlivnění vestibulárního systému uloženého ve vnitřním uchu. Což je celá škála somatogravických a somatogernálních iluzí. Ty první jsou založené na větším náklonu, ty druhé jak na akceleraci, tak na falešných

pocitech vnímání samorotace, zapříčiněné neschopností semicirkulárních kanálků přesně zaznamenávat udržovaný pohyb. Demonstruje tým, jak úhlové zrychlení může vést k chybným vjemům rotace letounu s výsledkem vstupu do vývrtky nebo spirály. A to se dá nasimulovat právě pouze v tomto zařízení.“

Iluze má fatální důsledky

K dezorientaci pilota může dojít například v situaci, kdy jde na přiblížení na přistání. Na letišti je hustý provoz, a proto řídicí letového provozu dá povel pilotovi, aby vyčkával ve vyčkávacím obrazci „holdingu“.

„Pilot může v extrémních případech takto vyčkávat – ‚holdovat‘ – i několik desítek minut,“ upozorňuje Jan Petříček. „Pokud je dobrá viditelnost, není to žádný problém. Pokud je však špatná dohlednost a pilot letí v mracích, tak to je právě situace, kterou jsme schopni na tomto přístroji nasimulovat, včetně třeba stoprocentní mlhy, kdy je pilot odkázán pouze na přístroje. Může dojít i na situaci, že pilot přestane vnímat zatačku svými smysly, a při jejím srovnání endolymfa ve vnitřním uchu ještě setrvačností pokračuje v pohybu, to vyšle mozkou falešný signál, že je v náklonu na druhou stranu. Pokud by se nevěnoval přístrojům, které mu samozřejmě ukazují, aby to srovnal do horizontu, intuitivně by letoun naklonil zpátky do původní zatačky. Choval by se tak, jako kdyby letěl v horizontálním přímočarém letu, nekontroloval by si rychlost a dostal by se do sestupné spirály.“

Cenná zkušenost

Kokpit simulátoru odpovídá reálnému prostředí letounu s ovládacími prvky. Pohled z kokpitu je zobrazen na zakřivenou, kupolovitou projekční plochu s širokým zorným úhlem. Pohyb trenážeru umožňuje čtyři stupně volnosti a jejich kombinaci – podélný a příčný náklon, zvedání a rotace.

„Projít tímto výcvikem je pro každého pilota neocenitelnou zkušeností, kterou nelze žádnou teorií natrénovat,“ říká zkušený pilot z 21. základny taktického letectva Čáslav. „Musím se do takové situace opravdu natvrdo dostat, musím ji rozpoznat, abych se naučil takovou situaci zvládnout a včas na ni reagovat. A pokud to mohu zažít v bezpečí simulátoru a ne až ve vzduchu, je to pro mě to nejcennější na celém výcviku, kterým procházím.“

Primárně pro armádní piloty

Trenážer lze současně cvičit i s použitím systému nočního vidění. Podle odborníků je totiž budoucnost leteckého boje právě v nich. „Náš nový trenážer je kompatibilní s NVG (Night Vision Googles – brýle pro noční vidění) a umožňuje pilotovi realistický pohled jak mimo brýle, tedy lidským okem, tak skrze brýle,“ upřesňuje možnosti simulátoru ředitel Ústavu leteckého zdravotnictví Petr Chmátal. „Simulátor Gyro IPT II nahradil předchozí simulátor z roku 2004 a využívat ho budou primárně čeští armádní piloti.“

Text: Jana Deckerová, foto: autor a Jan Kouba

Záložníci pod lupou

Poručík Jan Malý, narozen 5. 9. 1991 v Hradci Králové, nyní žije v Praze.

Civilní povolání a vzdělání

Vyrůstal jsem v Hradci Králové, kde jsem chodil i na základní a střední školu. Následně jsem studoval v Brně na Masarykově univerzitě Mezinárodní vztahy a Bezpečnostní a strategická studia, poté v Praze na Univerzitě Karlově Bezpečnostní studia. V současné době žiju v Praze se svou přítelkyní a brzy nás čeká přírůstek. V civilním životě pracuji na Národním úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB) na oddělení mezinárodní spolupráce. Jak vyplývá z názvu, naší prací je kybernetická bezpečnost České republiky a jejich občanů. Chráníme kritickou informační infrastrukturu a spadá pod nás také kryptografická ochrana nebo problematika navigačního systému Galileo.

Kromě práce se věnuji turistice, střelbě a nejrozličnějším sportům.

Vztah k armádě

V průběhu dospívání jsem se dostal do komunity lidí, kteří se věnovali vojenské historii, airsoftu či reenactingu a u těchto činností jsem, byť v menší míře, zůstal dodnes. K těmto činnostem přirozeně tíhli i aktivní či bývalí příslušníci ozbrojených složek a služeb, takže představa služby zemi (v nějaké podobě), mi i díky jejich vlivu přišla přirozená. Armáda tak byla většinu mého života jednou z možných variant, které jsem do budoucna zvažoval.

Proč AZ

O aktivní záloze jsem měl mlhavé povědomí, ale vážněji jsem se myšlenkou o nich začal zabírat až po seznámení s několika jejími příslušníky, kteří mne poměrně dlouhou dobu lákali, abych do toho šel. Hodně mě motivovalo okolí, pocit povinnosti nějak přispět a touha si dokázat, že na to mám. Přátelé mě maximálně podporovali, podpora ze strany rodiny byla poněkud vlažnější, z přirozeného strachu rodičů. Postupem let to okolí začalo brát jako přirozenou součást mého života.

Zástupce velitele roty

Nastupoval jsem v roce 2013 a měl jsem od začátku jasno, kam půjdu – většina mých známých z AZ byla 72. mpr, tehdy ještě čtyři. Bylo tedy přirozené, že jsem zamířil právě tam. Rozhodně jsem hned od počátku chtěl k jednotce u bojového praporu, bylo zřejmé, že jednotky u KVV by mi nenabídly to, co jsem tehdy chtěl. Postupem let jsem se očividně zapsal u svých nadřízených poměrně dobře a po vystřídání nejrůznějších funkcí mi byla po rozšíření čety na rotu nabídnuta pozice velitele mechanizované čety. Z ní jsem poté přirozeným vývojem postoupil na současnou pozici zástupce velitele roty. Jako takový se podílím na plánování výcviku ve všech jeho aspektech a v průběhu výcviku dohlížím na jeho průběh. Kromě toho se věnuji také střelecké a taktické přípravě příslušníků roty.

Četnost výcviku a reakce vojáků z povolání

Naše jednotka cvičí v průměru 3–4× ročně v délce 7–10 dní. Když k tomu člověk přičte specializované kurzy, většina příslušníků roty vyčerpá zákonem dané maximum 42 výcvikových dní. Považuji to za rozumné maximum, které většina zaměstnavatelů ještě snese a OSVČ to příliš nenaruší jejich práci. Co se týká přístupu vojáků z povolání, byl a bude ovlivněn do značné míry tím, s jakou jednotkou AZ se potkali (pokud vůbec s nějakou). Celkově je ale nutno říct, že přístup se v průběhu let zlepšil a nyní už většina chápe, že bez dobře nastaveného systému přípravy záložních sil se moderní armáda neobejde. Posun je vidět zejména na nejvyšších velitelských stupních, kdy se AZ dostalo v posledních letech značné pozornosti. Záloha je pro mne způsob, jak se mohu začlenit, jak mohu i já pomoci. Člověk si udělá představu o fungování armády dřív, než se upíše doopravdy. Stejně dobře to může fungovat opačně, po odchodu z aktivní služby. Jsem spokojen se současným stavem, takže o pozici vojáka z povolání zatím neuvažuji.

*Podle vyprávění Jana Malého připravil Michal Voska,
foto: archiv Jana Malého*

Z PARTNERSKÝCH

ARMÁD

Turecko

Sériový tank Altay T.1

Během vojenské výstavy IDEF 2019 (International Defence Industry Fair 2019) v Istanbulu turecká společnost BMC ukázala prototyp nového domácího tanku Altay T.1. Prototyp již odpovídá sériové verzi tanku. Turecká armáda si jich závazně objednala 250 kusů. Altay je první hlavní bojový tank MBT (Main Battle Tank) vyvinutý v Turecku. Vývoj probíhal v letech 2008 až 2016 pod vedením turecké firmy Otokar. První prototyp byl představen 15. listopadu 2012. Sériovou výrobu však nakonec zajistí turecká společnost BMC, která je jedním z největších výrobců autobusů, nákladních a vojenských vozidel v Turecku. Altay je tank klasické konstrukce s osádkovou věží a dělem ráže 120 mm s manuálním nabíjením. Kanon i munice jsou převzaty z jihokorejského tanku K2 Black Panther a jsou licenčně vyráběny v Turecku. Altay váží 68 tun, jede rychlostí až 70 km/h a má dojezd kolem 500 km. Délka tanku je 7,3 m (s kanonem 10,3 m), šířka 3,9 m a výška 2,6 m. Posádka se skládá ze čtyř osob – velitele, střelce (pravé části věže), nabíječe (v levé části věže) a řidiče (uprostřed přední části korby).

Velká Británie

Ajax otestován v extrémním počasí

Nové obrněné bojové vozidlo britské armády Ajax (vyvinuté z obrněného bojového vozidla ASCOD II) bylo ve Švédsku otestováno v extrémních chladných podmínkách. Podle britského Ministerstva obrany bylo potřeba potvrdit, že je vozidlo schopné odolávat náročným klimatickým podmínkám v různém prostředí. Proto byl Ajax podroben sérii zkoušek v uměle řízených klimatických komorách. V komorových testech byly prověřeny individuálně všechny požadavky včetně aspektů mobility, elektronických systémů ISTAR (Intelligence, Surveillance, Target Acquisition a Reconnaissance) a byly provedeny i střelecké testy výzbroje. Podle informací společnosti General Dynamics – UK v loňském roce věž Ajaxu uspěla ve zkouškách kanonu ráže 40 mm i kulometu ráže 7,62 mm s ostrou municí v západním Walesu, kde byly prováděny střelby ze statické pozice na pohyblivé cíle. Testy střelby na pohyblivý cíl budou pokračovat i během několika příštích měsíců. Díky testům s posádkou společnost získala i data pro podporu procesu certifikace posádek, hodnocení bezpečnosti a způsobilosti platformy Ajax pro provoz s vojenským personálem.

USA

Budování vesmírných sil

Prezident USA Donald Trump podepsal memorandum Space Policy Directive-4: Establishment of the United States Space Force. Po jeho formálním schválení Kongresem začíná vznikat Vesmírné síly Spojených států USSF (United States Space Force) jako další složka Ozbrojených sil Spojených států. Základem USSF bude raketová technika a technologie. V prvním pořadí se bude jednat o schopnost rychle a levně přepravovat „nahoru a dolů“ vojenský vesmírný materiál, nebo chcete-li, provozovat „zdvih na orbitu“. Zajistit si svobodu pohybu ve vesmíru pak mohou různé vesmírné prostředky dopravené na orbitu. V následujících desetiletích tak určitě půjde o kontrolu kosmického prostoru ve výškách zhruba od sta až do několika set kilometrů nad Zemí. Vesmírné síly Spojených států by měly zahrnovat bojové i podpůrné bojové funkce, které umožní rychlé a trvale útočné a obranné kosmické operace a společné operace ve všech oblastech. Pentagon uvádí, že Vesmírné síly zahájí činnost od roku 2020 s počátečním stavem 200 osob. Konečný stav je prozatím plánován na 15 000 osob, včetně civilního personálu, s jejich postupným rozvíjením v průběhu pěti let.

Rumunsko

Nové tanky do roku 2024

Rumunská armáda chystá akvizici nových hlavních bojových tanků MBT (Main Battle Tank), které nahradí zastaralé tanky TR-85 a TR-85M1. Modernizační plán oznámil podplukovník Valentin Torcica z rumunského Ministerstva obrany v průběhu konference Armoured Vehicles Survivability v Londýně. Všechny nové MBT chce Rumunsko získat do roku 2024. Hlavní sílu rumunských pozemních sil tvoří 225 tanků TR-85 a 24 modernizovaných TR-85M1. Tank TR-85 byl vyvíjen v Rumunsku mezi roky 1978 až 1985 na základě sovětského tanku T-55. Kromě toho je v rezervě také 436 zmíněných tanků T-55, resp. verzí T-55AM, T-55AM2 a TR-580 (v Rumunsku vyráběné T-55). Rumunsko neoficiálně zvažuje několik možností. V první řadě v úvahu připadá nákup používaných tanků Leopard 2A5. Jak ale dříve naznačovali zástupci rumunské vlády, Bukurešť by ráda nakoupila 60 nejnovějších německých tanků Leopard 2A7 (šest tanků bude určeno pro výcvik).

Před pětadvaceti lety vznikla
4. brigáda rychlého nasazení

Tam, kde jiní nestačí

Oficiálně vznikla 4. brigáda rychlého nasazení (4. brn) nařízením náčelníka Generálního štábu generálmajora Jiřího Nekvasila 14. ledna 1994. Cvičit ale začala až o téměř šest měsíců později 1. července 1994. Tento den je také považován za okamžik jejího vzniku.

O jejím vybudování ale bylo rozhodnuto o mnoho měsíců dříve. Počátkem roku 1993 došlo k definitivnímu rozdělení dřívější federální armády. Vznikla Armáda České republiky. Od samého začátku bylo zřejmé, že musí projít výraznou reorganizací. A právě v souvislosti s vytvářením představ o tom, jak by tato reorganizovaná armáda měla vypadat, se objevila myšlenka na vytvoření elitní brigády. Jako první ji vyslovil generál Karel Kuba, který si jako bývalý výsadkář uvědomoval, že s ohledem na charakter konfliktů ve světě je potřeba proměnit těžké obrněné svazky v lehké jednotky schopné rychlého nasazení nejen do bojových, ale i mírových operací.

Červené barety

Základním kamenem nově tvořené brigády se stal 71. výsadkový prapor v Chrudimi, který se transformoval ve 43. výsadkový mechanizovaný prapor. Také další jednotky vznikaly na základě existujících tankových, dělostřeleckých a mechanizovaných útvarů. Konkrétně 42. mechanizovaný prapor byl vytvořen na základech 18. tankového pluku v Táboře a 41. mechanizovaný prapor vznikl ze 79. motostřeleckého pluku v Benešově.

Prvním velitelem brigády se stal pozdější náčelník Generálního štábu, v té době plukovník Jiří Šedivý. Téměř roční přípravné práce bezprostředně řídil její v pořadí další velitel podplukovník František Štěpánek.

Kromě velitelství brigádu původně tvořil 43. výsadkový mechanizovaný prapor, 41. a 42. mechanizovaný prapor, 4. průzkumný prapor, 4. spojovací prapor, ženijní rota, která byla později transformována na 4. ženijní prapor, prapor zabezpečení a rámcový zdravotnický oddíl. Původní 4. dělostřelecký oddíl byl později vyzbrojen samohybnými houfnicemi DANA a transformován v 46. smíšený dělostřelecký oddíl. Po dosažení plných počtů měla mít brigáda 3 500 vojáků. Leccos o jejím výjimečném charakteru napovídala i skutečnost, že všichni její příslušníci nosili červené barety.

Období překonávání potíží

Brigáda rychlého nasazení byla budována jako moderní svazek s velkou mobilitou a vysokým stupněm bojové pohotovosti. Výsadkovým výcvikem měli postupně projít všichni vojáci z povolání. Ani červený baret ale nebyl úplnou samozřejmostí. Po určitém období diskusí a zvažování různých variant se ho ale nakonec podařilo zavést u všech jednotek.

Výstavba brigády byla spojena i s řadou problémů. Svazek sídlil v sedmi posádkách. Ne všechny objekty byly v dobrém technickém stavu. Také jejich charakter ne vždy odpovídal novým požadavkům výcviku. Bylo tedy potřeba budovat. Ve většině posádek nebyl dostatek vojáků, kteří by dosahovali kvality příslušníků 71. výsadkového praporu z Chrudimi. Umocňoval se rovněž nedostatek padákového materiálu. Určité potíže byly s letovými hodinami přepravní a výsadkové techniky. To mělo samozřejmě vliv na výsadkový výcvik.

A tak se muselo přistoupit k určité redukci. Přesto se již do konce roku 1996, tedy za pouhých třicet měsíců, podařilo v přeškolovacích kurzech vycvičit 989 mužů a 15 žen v profesi výsadkář. Postupně se tedy začaly dostávat výsledky. Vojáci přijali za své heslo brigády – „Tam, kde jiní nestačí“. Uvědomovali si, že patří k určité elitě armády. Tato motivace je vedla k tomu, že se heslo snažili v praxi naplnit i činy. Brigáda byla od svého vzniku podřízena přímo náčelníkovi Generálního štábu AČR. Až v roce 1997 přešla pod velení Velitelství pozemního vojska v Olomouci a po jeho transformaci pak pod Velitelství společných sil. S blížícím se vstupem České republiky do NATO se jednotky brigády začlenily do aliančních sil okamžitě reakce. V květnu 1999 svazek obdržel od prezidenta České republiky Václava Havla historický název „Obrany národa“. Přihlásil se tak k tradicím stejnojmenné ilegální odbojové vojenské organizace, která působila na území Protektorátu za druhé světové války.

Přejmenování neprošlo

Při další reformě armády v roce 2003 hrozilo, že bude přejmenována na 11. mechanizovanou lehkou brigádu. Toto „nebezpečí“ se podařilo naštěstí zažehnat. Svazek však musel projít reorganizací a redislokací. V jeho organizační struktuře zůstaly pouze tři bojové prapory, 41., 42. a 43., které v roce 2008 doplnil čtvrtý – 44. lehký motorizovaný prapor dislokovaný v Jindřichově Hradci. Například 46. dělostřelecký oddíl „Generála Netíka“ byl vyjmut ze svazku brigády, přestěhován do Jinců a začleněn do zdejší dělostřelecké brigády. Brigádu dále tvořilo velitelství a štáb, spojovací rota a provozní četa. Ostatní jednotky byly buďto zrušeny, anebo převedeny do jiných struktur. Velitelství brigády se také přestěhovalo z Havlíčkova Brodu do Žatce. Sem se přemístil z Benešova i 41. mechanizovaný prapor. První společné cvičení příslušníků 4. brigády rychlého nasazení se zahraničními vojáky Cooperative Spirit se uskutečnilo již v březnu 1994 ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice. Cvičili zde chrudimští výsadkáři s nizozemskou námořní pěchotou. Na ně navazovala celá řada velice úspěšných vystoupení vojáků brigády nejen u nás, ale i v USA, Velké Británii, Španělsku, Nizozemsku, Belgii, Francii, Německu, Itálii, Maďarsku, Turecku, Polsku, ale i v tak exotických zemích, jako je například Peru či Francouzská Guyana. Řada příslušníků brigády prošla americkým kurzem Ranges a přípravou ve francouzském středisku pro výcvik Commandos v Givetu. Bývalá pevnost, kterou postavili v šestnáctém století Španělé, poskytuje ideální výcvikový terén. Jsou zde zařízení pro boj ve městě, lezení, slaňování, překonávání vertikálních a horizontálních překážek, taktiku a ženijní přípravu. Dole pod pevností teče řeka Meuse s celou řadou přítoků, které jsou vhodné pro výcvik na vodě.

Na základě takto získaných zkušeností zřídil později generál Aleš Opa u brigády vlastní kurz Komando. Ten byl později předán Velitelství výcviku – Vojenské akademii ve Vyškově.

Padlí váleční veteráni

Příslušníci brigády působili již od roku 1994 v mírových misích na Balkáně UNPROFOR a UNCRO. Stali se také základem prvního kontingentu mise IFOR v Bosně a Hercegovině, v roce 1996 řízené již NATO. Velitelem prvního kontingentu byl generálmajor Jiří Šedivý a velitelem praporu pplk. Josef Sedlák. V jejich podřízenosti bylo okolo osmi set českých vojáků, z nichž většina patřila k 4. brigádě. Později plnili příslušníci brigády úkoly v Kosovu, Makedonii, Kuvajtu, Iráku, Afghánistánu a Mali. Právě v Afghánistánu zaplatili v posledních letech při střežení základny Bagrám

cenu nejvyšší. V červenci 2014 zde improvizovaná nálož zabila přímo na místě čtyři vojáky 43. výsadkového praporu Davida Beneše, Ivo Klusáka, Libora Ligače a Jana Šenkýře. Těžce zraněný Jaroslav Lieskovan zemřel o necelý týden později ve střešovické Ústřední vojenské nemocnici. V srpnu loňského roku zde pak při dalším sebevražedném útoku zahynuli příslušníci 42. mechanizovaného praporu štábní praporčíci in memoriam Martin Marcin, Kamil Beneš a Patrik Štěpánek. V současné době se pracuje na vyjmutí 43. výsadkového praporu z tohoto svazku. Na jeho základě by měl být vybudován další manévrový prvek, a sice výsadkový pluk.

Text a foto: Vladimír Marek

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na obraze znázorňujícím francouzské jednotky v čele s Napoleonem III. v bitvě u Solferina, od které v těchto dnech uplynulo sto šedesát let, čtyři rozdílů?

V bitvě u Solferina (24. června 1859) porazila francouzsko-sardinská vojska rakouskou armádu. Rakousko v důsledku této porážky přišlo o ekonomicky velice silné Toskánsko. Pro protivníka vítězství pro změnu představovalo rozhodující krok k následnému sjednocení Itálie. Rakušané udělali zásadní chybu v týdnech předcházejících tomuto rozhodujícímu střetnutí. Váhavý velitel rakouských sil Ferenc Gyulaya nedokázal včas rozdrtit slabou sardinskou armádu a umožnil tak její spojení se stovacetitisícovým francouzským expedičním sborem, který se v Itálii vylodil.

Samotná bitva, která se táhla až do pozdních nočních hodin, ale nebyla ani zdaleka tak jednoznačná. Když konečně rakouská strana ustoupila, protivník byl natolik vyčerpán, že ji nebyl schopen pronásledovat. Na rakouské straně, v jejímž čele poprvé a také naposled stál císař František Josef I., se vyznamenali mnozí čeští vojáci. Do bojů se zapojil čáslavský pěší pluk č. 21, kolínský prapor polních myslivců č. 14 a šumpeřský prapor polních myslivců č. 16. Také značná část dělostřelců byla české národnosti.

Samotná bitva nesehrála určitou roli jen v italské či rakouské historii (zrušení Bachova absolutismu, vytvoření konstituční monarchie), její význam překročil hranice i do většiny nezávislých zemí. Po skončení bojů totiž začal zraněné vojáky ošetřovat Švýcar Jean Henri Dunant. Ten následně navrhl založit mezinárodní organizaci na pomoc raněným vojákům a uzavřít mezinárodní dohodu o jejich ochraně. V říjnu 1863 se v Ženevě konala konference, které se účastnili zástupci šestnácti evropských zemí. Na konferenci byl nejen založen Mezinárodní výbor Červeného kříže, ale také položeny základy humanitárního válečného práva.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek

Rozdílů: čtyři! chybí Napoleon III., vojáci a povoz na pravé straně a věž v pozadí!

RECENZE

Kolektiv autorů
Vojenského ústředního archivu

100 let vojenského archivnictví

Výpravná a rozsáhlá publikace z dílny Vojenského ústředního archivu Praha provází čtenáře uplynulými sto lety této organizace. Je možné v ní najít informace nejen o úspěších dosažených při dlouholeté péči o archiválie, ale popisuje i genezi rozvoje ústavu a také vliv různých historických událostí na jeho další osud. Jedná se o průřez stovetou historií československých, respektive českých vojenských archivů, počínaje jejich vznikem v roce 1919, přes různé peripetie organizačního vývoje, dočasnou likvidaci v době nacistické okupace a obnovu po osvobození v létě 1945. Dále popisuje vytváření správních archivů a jejich sloučení s archívem historickým v roce 1999 a vývoj již dvacet let úspěšně fungujícího Vojenského ústředního archivu. Jednotlivé kapitoly se nevyhýbají ani delimitaci archivních materiálů na Slovensko po zániku federace či katastrofálním povodním, které postihly karlínskou Invalidovnu v létě 2002. S jejich následky se musí do jisté míry archiváři vypořádávat až do současnosti. Publikace představuje nejenom archivní fondy a sbírky Vojenského historického archivu z let 1636 až 1989, které zahrnují i několik archivních kulturních památek dokumentujících úsilí o vytvoření a zachování samostatného československého státu v letech 1914 až 1945, ale i nejnovější přírůstky správních archivů v podobě dokumentace ze současných zahraničních misí Armády ČR. Vše pak doplňuje bohatý fotografický a ilustrační materiál.

Počet stran: 320

Vydalo: Ministerstvo obrany České republiky, 2019

Text: Vladimír Marek

Rukávové znaky

manuál profesionálního vojáka

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

Jednotka AZ Posádkového velitelství Praha

Jedná se o speciální jednotku vojenských duchovních, která vznikla v roce 2016 při Posádkovém velitelství Praha. Po dosažení plných počtů by měla mít šest příslušníků. Je předurčena v případě potřeby k doplnění mírových počtů vojenských kaplanů. Výcvik a příprava jejich příslušníku je zaměřena na duchovní službu v podmínkách AČR.

Oddělení Vojenské policie AZ Velitelství VP Olomouc

Oddělení je předurčeno k doplnění mírových počtů nejen olomouckého velitelství Vojenské policie. Její příslušníci plní obdobné úkoly jako profesionální vojenští policisté. Jejich příprava je velice náročná. Všichni případní uchazeči musí absolvovat studium na Odborné škole Vojenské policie ve Vyškově. Do budoucna se počítá se zřízením jednotek AZ i při dalších velitelstvích Vojenské policie.

Záchranná rota AZ 151. ženijního praporu

Jednotka vznikla v roce 2016 u 151. ženijního praporu v Bechyni. Je jeho organickou součástí a je předurčena k doplnění mírových počtů ženijního praporu. Plní úkoly všeobecné ženijní podpory. Spolupracuje i s IZS, zapojuje se do humanitárních a záchranných akcí. Se zásobami je schopna minimálně tří denního nasazení v operaci.

Záchranná rota AZ 153. ženijního praporu

Jednotka vznikla v červenci 2016 u 153. ženijního praporu v Olomouci. Je jeho organickou součástí a tvoří ji tři čety: záchranná četa, záchranná strojní četa a záchranná dekontaminační četa. Rota je předurčena k doplnění mírových počtů ženijního praporu při plnění úkolů ženijní podpory jak na území České republiky, tak mimo něj. Pomáhala by zejména při záchranných a vyprošťovacích pracích, při živelních katastrofách, případně jiných situacích ohrožujících zdraví, životy osob či životní prostředí.

Pontonová rota AZ 151. ženijního praporu

Také tato jednotka vznikla v roce 2016 u 151. ženijního praporu v Bechyni. Je jeho organickou součástí a je předurčena k doplnění mírových počtů ženijního praporu. Její příslušníci plní úkoly ženijní podpory při překonávání vodní překážky, podílejí se na zřizování mostového přepraviště o nosnosti MLC 70, zřizování přívozových přepravišť a zabezpečení záchranných prací na vodní překážce.

5. středisko záloh 601. skupiny speciálních sil

Jednotka aktivní zálohy 601. skupiny speciálních sil vznikla v říjnu 2000. Do Prostějova bylo tehdy povoláno čtyřicet čtyři bývalých příslušníků průzkumných jednotek AČR, kteří prošli dvoutýdenním intenzivním výcvikem. Jednotka plní obdobné úkoly jako profesionální vojáci tohoto útvaru. Od ostatních jednotek aktivní zálohy se její příslušníci odlišují již tím, že při přijetí musí splnit podstatně tvrdší normy fyzické zdatnosti. Přezkoušení přitom opakují každý rok.

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center a. s.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 15. 5. 2019

Toto číslo vyšlo dne: 3. 6. 2019

Foto na titulní straně: archiv studentů Univerzity obrany

Poměrně často dostáváme do redakce IKP dotazy uživatelů portálu, týkající se problematiky činnosti vojáka před zánikem jeho služebního poměru. K tomu máme na portále i pomůcku Průvodce vojáka z povolání na cestě do „zálohy“. Dnes se budeme zabývat jedním takovým dotazem, který se týká dispozice před uplynutím stanovené doby trvání služebního poměru nebo před propuštěním.

Dotaz:

Dobrý den. Zajímalo by mě, jestli mohu jít na vlastní žádost do dispozice (3 měsíce před zánikem služebního poměru), a jestli tím nebudu nějakým způsobem poškozen z hlediska finančních a výsluhových náležitostí. Služební poměr mi zaniká k 31. 12. 2019. Do dispozice chci z důvodu řádného předání funkce a zaučení mého nástupce. Děkuji za odpověď.

Odpověď:

Do dispozice před uplynutím stanovené doby trvání služebního poměru nebo před propuštěním ze služebního poměru podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o vojácích z povolání se voják neurčuje na základě vlastní žádosti, ale z moci úřední personálním rozkazem na základě rozhodnutí oprávněného služebního orgánu [§ 145a odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání], a to na základě konkrétní personální situace, zpravidla na podnět služebního orgánu/velitele útvaru (čl. 34 RMO č. 63/2015 Věstníku *Některá ustanovení o průběhu služby vojáků z povolání*). To samozřejmě nevyklučuje, že k takovému opatření dáte podnět.

Protože po dobu dispozice není voják služebně zařazen na služebním místě, ze kterého by se určil náležející služební plat, náleží mu tzv. **zachovaný služební plat** (§ 68i zákona o vojácích z povolání). Zachovaný služební plat je součtem výkonnostního příplatku a služebního tarifu, který vojákovi náležel před určením do této dispozice, a po dobu určení do dispozice se nemění. Pokud voják výkonem služby v dispozici splňuje podmínky nároku na zvláštní příplatek, lze mu jej přiznat. Vojákovi je možné v průběhu dispozice udělit i odměnu. Na otázku, zda budete na služebním platu „poškozen“, tak nejde jednoznačně odpovědět. Služebním orgánem vám bude poskytnut služební plat v souladu se zákonem o vojácích z povolání. Pokud dojde k zániku služebního poměru ke dni 31. prosince, pak náležející služební plat po dobu dispozice bude příjmem, který je zahrnut do rozhodného období pro nárok na výsluhové náležitosti. **Tato dispozice a výděly po dobu jejího trvání se započítávají do hrubého měsíčního platu pro účely výsluhových náležitostí za posledních 5 let služebního poměru.**

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovvy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

Náčelník Vojenské policie plukovník gšt. Ing. Miroslav Murček
a Velitel Velitelství ochranné služby Vojenské policie plukovník gšt. Ing. Jiří Roček

Vás srdečně zvou na **VZPOMÍNKOVOU BOHOSLUŽBU**

věnovanou památce kolegy a kamaráda plukovníka Oskara Šverdíka
u příležitosti 10. výročí jeho úmrtí

dne 17. června 2019 od 13 hodin
ve vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého

Čtvrtý ročník akce Army den přichystal program pro celou rodinu

Armáda se představila veřejnosti

Tank T-72M4 CZ, obrněná vozidla, protiletadlový komplet, motocykly, výstroj a výzbroj profesionálních vojáků a doprovodný program s řadou ukázek. Tak vypadala akce Army den v obchodním centru Atrium Flora v Praze. Nechyběla ani výstava Ten druhý život, jejíž další ročník zde byl slavnostně zahájen.

Brigádní generálka Lenka Šmerdová na úvod vyzdvihla význam Army dne. „Tento již čtvrtý ročník přilákal řadu mladých lidí, od školáků po vysokoškoláky. Armáda zde představuje nejen techniku, ale ukazuje i svoji tvář. Je příjemné, když vidím zájem lidí jak před Atrium Flora, tak i uvnitř. Diskutují s vojáky a vyjadřují jim svoji podporu. Samozřejmě zde máme i náborový stánek. Jsem velice ráda za nás všechny, že se zde opět scházíme, a věřím, že se zde budeme potkávat i v příštích letech,“ uvedla generálka Šmerdová. Ta zároveň zahájila další ročník výstavy Ten druhý život.

Tank u Vinohradské

Celodenní program veřejnosti ukázal nejzajímavější činnosti vojáků, představil výstroj

i výzbroj nejen Armády ČR, ale i příslušníků Hradní stráže a Vojenské policie. Velkou pozornost si však vysloužila všudypřítomná technika. Návštěvníci si tak mohli prohlédnout samohybnou kanonovou houfnici Dana, kolový obrněný transportér Pandur, lehká obrněná vozidla Dingo a Iveco, Land Rover Kajman, protiletadlový komplet RBS-70, motocykly Hradní stráže a další techniku a vojenskou výzbroj včetně ručních zbraní. Letošní novinkou bylo vystavení tanku T-72M4 CZ, který na pražské Vinohrady dorazil již v ranních hodinách. K vidění byl i odminovací komplet Božena B5, víceúčelová kolová vozidla Hummer 4x4 M1151A1 w/B1 a bojový motorový člun Arimar. Veškerá těžká technika byla doprovázena Vojenskou policií. Šlo tak zároveň o poměrně

náročná logistická cvičení s vysokou mírou zabezpečení, přejezdů, zajištění průjezdu křižovatek aj. Tank přivezla soukromá společnost a až teprve u obchodního centra sjel z podvalu a díky gumovým kolíkům na pásech se mohl přesunout takřkajíc po svých. Na celou akci dohlížela Vojenská policie v koordinaci s PČR a městskou policií.

Ukázky a vystoupení

Stejně jako v předešlých ročnících i na tom letošním se představilo Centrum vojenské kynologie s ukázkou zásahu se služebním psem, vystopování nebezpečných materiálů či drog. Fanouškům ASC Dukla se předvedli sportovci nejen během řady vystoupení, ale i při autogramiádě. Den zpřijemnil armádní umělci

A fakta

Výstava Ten druhý život ukazuje druhou tvář života vojáků. První část „Tobruk – Bagrám“ je mostem mezi zahraničními operacemi tehdy a nyní. Druhá část zachycuje současnou službu našich vojáků v zahraničních operacích v Afghánistánu a Iráku a třetí část nám nabízí pohled do života lidí v prostoru nasazení.

vystoupením vojenské hudby Olomouc, Hudby Hradní stráže a Vojenského uměleckého souboru Ondráš. Součástí programu byla také ukázka historických motocyklů Harley-Davidson WLA a WLC, slavnostní zahájení výstavy fotografií ze zahraničních operací Ten druhý život a besedy s novodobými válečnými veterány. Jeden z vystavujících, desátník Radim Hanzl, měl na výstavě zastoupené čtyři fotografie. Jedna z nich doslova obletěla nejen Českou republiku, ale i svět. Šlo o zachycení smutečního rozloučení na základně Bagrám po útoku sebevražedného atentáčníka v srpnu loňského roku. „Bylo to velice těžké a emotivní. S kamarády se přišlo rozloučit několik tisíc vojáků a samozřejmě naše strážní rota. Fotíte rakve kamarádů, jak se nakládají do letadla při poslední cestě. Při cestě domů, do vlasti. V hlavě máte mnoho myšlenek, snažíte se udržet emoce, potlačit slzy,“ uvedl desátník Hanzl, jehož fotografie se stala fotem měsíce srpna soutěže Czech Press Photo. Do finále se bohužel neprobojovala. Vyjma této výstavy si bylo možné vydražit i fotografie Vojenského fondu solidarity. Celkem se podařilo na Floře vydražit snímky za více než 16 000 korun.

Náboráři i POKOS

Specialisté náboru představili zájemcům o službu v armádě aktuální nabídku pracovních pozic a od příslušníků aktivní zálohy bylo možné se dozvědět více o možnostech služby, četnosti a rozsahu cvičení. Řada mladých návštěvníků projevila zájem i o studium na Univerzitě obrany a vojenské střední škole v Moravské Třebové. Nechyběla možnost vyzkoušet si test fyzické zdatnosti uchazečů o službu v armádě či vědomostní soutěž v projektu POKOS (Příprava občanů k obraně státu). To vše se zajímavými cenami pro vítěze. Novinkou pro letošní rok se pak stala disciplína Cybertlon, ve které si každý mohl vyzkoušet svoje dešifrovací schopnosti. Rota aktivní zálohy představila veřejnosti službu v záloze, podmínky vstupu, ale při diskusích se zájemci i své civilní profese.

Text a foto: Michal Voska

MEMORIAL

4. ročník extrémního závodu
10. - 11. 7. 2019

Soutěž je dvoudenní víceboj čtyřčlenných družstev pěchoty. V první den probíhá střelba na různých stanovištích a plní se další úkoly spojené se základní přípravou – vše na PS Vršovice. Přes noc je přesun ze střelnice se zátěží do Zatoč. Druhý den se plní úkoly ze ženijní, zdravotní, spojovací a topografické přípravy a OPŽHN. Finální disciplínou je překážková dráha NATO. Vyhlášení výsledků a předání cen probíhá společně s rodinou Davida Beneše a připomínáme si všechny válečné veterány.

Přípravu máme velmi bohaté ceny pro všechny účastníky!
Blíží informace a propozice:

Vrchní praporek
prap. František Němec
tel: 601 582 344
email: nemecf@army.cz
ŠIS: Frantisek.Nemec@sis.acr

GENERAL DYNAMICS
European Land Systems - Czech s.r.o.

@41mpr
informace a fotky
z minulých ročníků

Benefity pro válečné veterány a příslušníky Armády ČR

Benefity
pro vojáky AČR

Benefity
pro válečné veterány

15 % SLEVA

Platnost není časově omezena.

Sleva 15 % na veškerý sortiment včetně jízdních kol a servisních prací.

6 - 18 % SLEVA

Benefit lze uplatnit do 30. 11. 2019

Dovolená a zájezdy za zvýhodněné ceny u CK Alexandria.

30 % SLEVA

PRAKTICKÉ A FUNKČNÍ PRO KAŽDOU PŘÍLEŽITOST

Platnost není časově omezena.

Sportovní oblečení a vybavení pro volný čas za snížené ceny.

Více na www.benefit-army.cz a www.benefit-veterani.cz

volareza
HOTELY • LAZNĚ • WELLNESS

Tyto benefity zajišťují Vojenská lázeňská a rekreační zařízení

MIMOŘÁDNÁ NABÍDKA DŘÍVÍ NA OTOP ZAMĚSTNANCŮM RESORTU OBRANY

Vojenské lesy a statky ČR nabízejí zaměstnancům resortu obrany a organizací, které pod MO ČR spadají, možnost odběru vyrobeného jehličnatého dříví z kalamitních těžeb na otop s možností bezplatného odvozu.

Cena 480,-Kč/m³ bez DPH

- Dříví v 2-metrových délkách.
- K dispozici k odvozu z manipulačních ploch (tzv. odvozní místa nebo manipulační sklady) vlastními silami
- Možnost pomoci při zajištění dopravy

BRDY
Středočeský a Plzeňský kraj
Miroslav Vaněk
605 206 740
miroslav.vanek@vls.cz

BOLETICE
Českokrumlovsko
Vladimír Popp
605 206 767
vladimir.popp@vls.cz

HRADIŠTĚ
Karlovarský a Ústecký kraj
Marek Pencák
605 206 794
marek.pencak@vls.cz

RALSKO
Liberecký a Středočeský kraj
Vladimír Louda
605 206 815
vladimir.louda@vls.cz

BŘEZINA
Jihomoravský kraj – Vyškovsko
Petr Korhon
731 549 396
petr.korhon@vls.cz

LIBAVÁ
Olomoucký kraj
Miroslava Kandlerová
605 206 848
miroslava.kandlerova@vls.cz